

PERSONAJELE

Ing. CONSTANTIN PALADE

Dr. GRIGORE LEPEDEU

**PANAIT NICOLAU, prim-
maistru**

**HARALAMBIE (LAMBI), fiul
său**

**IANI CARAMANGIU, tehni-
cian**

Dr. ing. SERGIU BERINDEI

Ing. EUGEN CIUTACU

SULEIMAN REGE (ȘULI)

GIGI ONOFREI, scafandru

GHÎȚA PASĂRE, lăcătuș

DIANA, soția lui Lepedeu

**OLGA PREDOIU, studentă, co-
laboratoare a lui Palade**

**SOFIA, mama lui Panait Ni-
colau**

RADA REGE

**Muncitori, navigatori, ospătari,
o picoliță.**

MIHAIL DAVIDOGLU

Suflete în furtună

dramă în trei acte

ACTUL I

O față de cortină cu imaginea platformei de foraj marin „Albatros” — FORPETROMAR, în rada portului Constanța.

Terasa café-bar „Peșoară”. La una dintre măsuțe, cu niște cafele dinaintea lor, Sofia și Olga. Grupați în stînga, înspre intrarea café-bar-ului, mai mulți muncitori, cu valizele la îndemînă, sînt pe pîlîi de plecare, dar tot mai bat cărțile ori încheie o partidă de table, fumînd pilicisii de așteptare. Unul, mai scund, chinulește la chitară aceeași melodie, spre exasperarea unui lungan, care intervine mereu cu : „Termină, Mardare ! Termină, mă, dracului !”

O dimineață de octombrie. Fond sonor — sirenele navelor care cer dană. Din cînd în cînd, muncitorii privesc spre clădirea din dreapta cu firma FORPETROMAR, ca și cum ar aștepta de acolo o comunicare direct legată de plecarea lor.

LAMBI (*vine în grabă din fundul scenei ; Sofiei, care lucra de zor cu andrelele*) : Vin', bunico ! (Olgăi.) Olgău, repede pe chei, să vezi ce de lume !

IANI (*care intrase odată cu Lambi*) : Lume, lume, ce de lume !

LAMBI (*celor două femei*) : Haideti ! Hai, bunico ! Hai, că nu iese în fiece zi din radă o platformă de foraj marin...

IANI (*il continuă*) : ...cu numele de „Albatros”. E ca o insulă plutitoare. O insulă metalică. Și, cu cele patru picioare înălțate spre cer, parcă-i o cetate cu patru turle.

SOFIA : Da' pentru ce-s picioarele cele, Iani ?

LAMBI : Ca să se înțepenească pe fundul mării...

IANI (*il continuă*) : ...și, glisînd pe ele, să se înalțe platforma deasupra apei.

LAMBI Vin', bunico, să vezi... Cargoul sub pavilion liberian care-i gata să iasă din radă, pe lîngă „Albatros”, pare o aschimodie de barcă, o nenorocită de barcă...

ȘULI (*vine din grupul muncitorilor ; grupului Sofia-Olga*) : Aici, aici, grabim aici. (Celor doi tineri.) Vrem logodnica fidelă ? Nu dam colan de aur, nu dam podoabe. O placinta de la Suleiman Regep, și ea nu mai uitam pe voi niciodată'. (În vreme ce Lambi a și înhățat două plăcinte pe care i le-a plătit, Olgăi.) O, domnișora formos, cumparama, bre, o placinta și dam la logodnicul tău... (arătase spre Iani) ...și el nu te mai uitam niciodată'. (Cum Olga a izbucnit în ris.) A, nu asta, Tafandache, nu asta țîntar logodnic

fidel, ma ala grasu'...

(Lambi, bucuross de vorba lui Șuli, mai cumpără o plăcintă.)

PANAIT (*din grupul muncitorilor*) : Oprește-te, Lambi ! Oprește, măi bur-tă, c-o să-ți fie rău.

ȘULI Nu poate fie rău. Suleiman Regep tatar cinstit, vindem placinte cu carne, cu carne adevărat... (Înainte de a ieși, cu un chicotit, Olgăi.) Domnișoară, pot vorbi și cum trebuie, dar pentru aliș-verișul meu mai schillo-desc vorbele, și cîștig la vinzare. (Către Iani, cu vorbirea de la început.) Oh, tu țîntar, fiu al nenorocului, geaba iubim ! Ea nu pentru tine, pentru altu' plîngem. (Se îndreaptă spre fundul scenei, cu o chemare de „zurnă” — un fel de clarinet mai scurt, cu sunet ascuțit.)

IANI (*privește după Șuli ; biruindu-se*) : Cu o zurnă ca a lui Suleiman Regep sau cu un saz, acum cîteva sute de ani aș fi trăit la curtea vreunui calif. Sau, pribegind ca poet rătăcitor, aș fi cîntat prin bazare, în vreun șuk, și oamenii s-ar fi adunat în jurul meu...

LAMBI Tu, Iani, ești nebun !

IANI (*continuă, sorbind-o din ochi pe Olga*) : Aș fi cîntat de dor, de dragoste și vitejle, de hurlile cu obrazul din crini și rodii, și ochii, două flăcări negre...

LAMBI Mai du-te dracului și n-o cobzări !

IANI (*pe-a lui*) : Oamenii m-ar fi miluit, iar bătrînii, sorbind pe încet felișgeanul, ar fi dat din cap : „Allah, Allah ! Ce mai cîntăreț ! Ca ambrozia vin pe buze vorbele lui, și versurile,

cint de pasăre măiastră..." (O schimbă brusc pe „Foaie verde, trei spanace / De la București încoace..." ; lui Palade, care intră.) Gata, patroane, ne imbarcăm, nu ? În regulă, tot ?

PALADE : Aproape tot.

OLGA Domnule inginer Palade, v-aș ruga...

PALADE : Mai târziu vă stau la dispoziție cât doriți!... (Gata să urce treptele spre clădirea din dreapta, lui Panait, care se apropiase de el.) Panait, ia, te rog, datele de la Centrul Marinei. Îl rog pe comandant să mi le dea în scris ! (A intrat în clădirea FORPETROMAR.)

OLGA Domnul inginer Palade, de obicei așa de politicos...

SOFIA : Mă mir și eu. (Lui Iani.) Ce-i cu Costi, că nu-i în apele lui ?

IANI La ieșirea din radă, cargoul liberian era să intre în platformă.

LEPEDEU (negăsindu-și locul, se apropie de grup ; Sofiei) : Doamnă, să mă lertăți că vă vorbesc, dar îmi amintiți de mama. Tot așa mărunțică și ageră, și la fel, mereu cu câte ceva pe care să-i umble miinile... (Diane, care iese din cafă-bar) : Se pare, Diana, că plecăm îndată. (Cum Diana a luat loc pe bancașetă și nu i-a răspuns în nici un fel, se îndepărtează tăcut.)

SOFIA (după Lepedeu) : Și dom' inginer Palade tot așa, că încă puțin și plecăm...

DIANA (Sofiei) : Meteo-ul anunță timp optim, vreme splendidă.

LAMBI (morfolind plăcinta) : Ce oftezi, bunicuț ? Nu mai ai răbdare că ai să te întâlnești acolo în larg cu Smirnotis ? (Rizind.) N-ai auzit-o, Olga, cum toarnă la gogoși, una mai gogonată ca alta... Și, toate, că-s întâmplări din viața ei. Calcă pe închipuirii și tot felul de vise și minciuni, și-ar vrea să le credem adevărate. (Direct.) Mai bine, bunico, chiar dacă nu-l întâlnești pe Smirnotis al tău, să cînti o „Samiotisa" și-o să-ți treacă. Sau „Thalassa".

IANI (din locul său de pîndă) : Oh, Thalassa ! Thalassa cu cei zece mii de palicari, ajunși pe malul mării, și toți într-un glas : „Evohé ! Evohé, Thalassa !"

SOFIA : Iani, psihi-mu... Tu, inimioară, trebuia să fii nepotul meu, și nu mascurul ăsta lacom de Haralambie ! (Olgăi.) Dragul de Iani, drăguțul de el... Și dînsul cu visele, ca și mine. Se învâluie în poezie și vise și, fără de aripi, se înalță dincolo de ce se află.

DIANA (Sofiei) : Nu prea înțeleg ce-ați vrut să spuneți, dar și eu uneori...

SOFIA (îi tale vorba) : Ce văpâi de foc,

ce scilpet de tăciune aprins sînt ochii dumitale ! Și acum, cum ți-ai bătut genele, parcă ai coborît un vâl de noapte. Un vâl peste întreg focul din ochi...

DIANA Doamnă, nici un bărbat nu mi-a spus...

SOFIA : Nici Costi ?

DIANA (tresărind) : De unde-l știți ? De Constantin Palade ați spus, nu ?

SOFIA : De Costi, da. A stat la noi în gazdă, cît a lucrat în echipă cu Panait. Asta, în vremea cît a fost scos de la Institut de Sergiu Berindei, fratele dumitale.

DIANA : Înseamnă că mă știți și pe mine...

SOFIA Te știu. Și știu cum l-ai alungat ca pe un ciine răios.

DIANA : V-a spus Costi ?

SOFIA : Nu. Un cuvînt n-a scos. Dar știam de la Iani.

DIANA : Aha, țiganul ! Mereu cu cercelul în ureche ?

SOFIA : Cu cercelul în ureche, de la maică-sa pereche. (Cu un gest.) Poftim de-l vezi. (Dar Iani s-a ridicat și a dispărut. Olgăi.) Unde Costi l-a cules mai mult înghețat dintr-o coșmelie a pieței Constanța, de aceea îi spune...

DIANA (o continuă) : ...țigan turc.

SOFIA (mereu Olgăi) : Dumnezeu i-a cerut lui Costi să aleagă între dînsa și țigan...

DIANA : Și Costi l-a ales pe țigan.

SOFIA Nu de asta l-ai lăsat. (Olgăi.) Bietul Costi își vînduse aparatul de scufundat sub apă, ca să plătească gazda lui Iani, iar dîșii l-au scos de hoț.

DIANA : Vînduse aparatul Institutului. Că l-a răscumpărat după o zi și l-a ascuns în pod, ca să se dea de el, tot furt se cheamă...

SOFIA : După căpățina fratelui dumitale. DIANA Era decanul. Trebuia, într-un fel...

SOFIA : Dar dumneata, ca logodnică a lui Costi, cu ce-zi fost mai brează ? I-ai cerut să-ți jure și s-o cheme martoră pe maică-sa, cum că a vîndut un lucru de-al său. S-o rușineze pe bătrînă ?

DIANA : Dar pe mine cum m-a rușinat ? !

SOFIA : Că mult te-a durut ! (Olgăi.) Dacă l-ai fi văzut în vremea aceea pe Costi ! În privirea lui de taur sălbatic citeam atîta tristețe... O durere, dar în același timp și o duioșie, că nu o dată m-a adus la lacrimi. Și, în afară de Iani, mereu singur.

DIANA : N-am știut.

SOFIA Cum să știi, cînd pe loc ai și întors calimera și te-ai măritat cu doctorul Lepedeu ? ! (Olgăi.) Uită-te ! Pri-

vește-l pe doctor, și spune-mi dacă poate sta o clipă alături de Costi Palade?! Costi e un bărbat că tremuri toată cind pune mina pe tine, și doctorul... (*Gest spre Lepadu.*) Bietul om, nu am nimic cu dinsul... Va fi medicul platformei.

DIANA : Sergiu s-a dat peste cap să fie angajat — asta, după accidentul cu un pacient care i-a murit pe masa de operație.

SOFIA Mde, se întâmplă tot felul de nenorociri... Și, acum se cheamă că-l petreci, cum scrie la carte unei conife care-și spune că-i o doamnă...

DIANA (*după o clipă de ezitare*) : Ba, ca să fii sigură că pleacă, se imbarcă. (*Direct.*) Ne despărțim. Am deschis acțiune de divorț. (*Se îndreaptă spre Lepadu, dar cum Palade coboară din clădirea FORPETROMAR, împreună cu Sergiu Berindei și cu Ciutacu, se oprește.*)

OLGA (*Sofiei*) : Prea ai fost aspră cu ea. SOFIA : Aspră? Aș fi vrut ca vorbele să-mi fie cuțite, pumnale, ciocane cu care s-o izbesc!

OLGA : Crezi, bunicuțo, că domnul inginer Palade...?

SOFIA : Dacă o mai are în minte? Nu știu. Nu cred s-o fi rupt din inimă.

OLGA : Chiar nu știi?

SOFIA : Cum să știi sufletul omului, cind pe-al tău singur nu-l pricepi? Îmi spuneam că merge să-și vadă bărbatul. Pe dracu! O clipă nu l-a scăpat din ochi pe Costi.

OLGA Unde-i vede că sint așa de agitați... Și domnul Palade, și fratele dînsui, domnul director general Berindei...

SOFIA (*lui Palade, în vreme ce Berindei și Ciutacu au luat loc la o mäsufă, așteptînd cafeaua comandată*) : Costi... Ce-i, Costi? De ce-ai ridicat glasul?

PALADE : Nimic. De-ale noastre. Micile mizerii. Chipurile, că și-au epuizat stocul, și nu mai au cum să ne completeze echipamentul de protecție... (*Olga.*) Îmi pare rău, Olga, dar va trebui să te întorci la Galați cu primul tren. Și dumneata, bunicuțo, mulțumește-te cu ce-ai văzut pe chei. Nu vă pot imbarca.

OLGA Mi-ai făgăduit că voi urmări cum se comportă sistemul de ridicare-coborîre. E teza mea de Stat.

PALADE : Comandamentul a interzis imbarcarea persoanelor care nu-s pe lista lor. (*Dă să treacă spre grupul muncitorilor, dar Ciutacu s-a ridicat de la mäsufă și-i iese înainte.*) Aveți ceva să-mi comunicați?

CIUTACU : Nimic deosebit. Doar că uitasem să vă felicit pentru modificările pe care le-ați adus sistemului servomotor. Meșterul meu, Pasăre, mi-a spus

că ați rezolvat în mod strălucit găsirea picioarelor. (*Jenat că Palade nu-i răspunde.*) Se pare că vă păstrați față de mine vechea animozitate din vremea studenției. Vă asigur că eu am uitat totul.

PALADE : Numai că eu n-am uitat nimic. Și aș dori ca maistrul dumneavoastră, Pasăre, să nu-și mai bage nasul în treburile noastre.

CIUTACU : Îmi pare rău, dar, în calitatea mea de reprezentant al beneficiarului, trebuie să urmăresc modul de comportare al agregatelor...

PALADE (*fără să-l mai asculte, lui Panait, care se întoarce*) : Marea mereu calmă, nu? (*La confirmarea acestuia, luîndu-i nota din mînă.*) Vreme staționară. Coincide cu ce comunică și Bucureștiul. (*Soptit.*) Trece pe la magazie și află cum stau cu echipamentele de protecție. (*Și-l petrece pînă la ieșire.*)

SOFIA : Olguțo, degeaba te-ai intristat... Și mie îmi făgăduise Panait mamă, te iau cu noi. Dar, dacă nu se poate...

OLGA Dumitale, bunico, ți-e ușor ai vrut să vezi marea, ai văzut-o. Tot e ceva.

SOFIA : Și tu, adică, pentru lucrarea ta? Spune-o cui vrei, nu mie! Te-ai ținut lipcă de dom' Palade, că poate-poate să-ți cadă pară mălăiață... Măcar de te arătai mai înfiptă, să-l încui cu o privire, așa, mai afurisită, cu o bătaie de gene prin care să filtrezi un nu știu ce care aduce a pasiune, a patimă nebună... (*O împiedică să-i răspundă.*) Cum auzi! Apoi, încă o bătaie-două de gene, de copilă modestă... Bărbații-s proști ca noaptea. Cu un marafet din astea, cad mesa, ce mai!

OLGA : Nu vă credeam răutăcioasă.

SOFIA : Nici nu știu, dar, ca să te scot de sub norul ăsta de lacrimi... Sau, poate, să-l pornesc, și să te liniștești. Ori să iei trenul și să te întorci acasă, cum spunea Costi.

OLGA : Nu plec. Îmi rețin cameră la hotel. (*Se ridică.*) Rămii și dumneata?

SOFIA : Păi cum o să plec singură? (*O petrece cu ochii pînă la ieșire, și-și reia lucrul, mai cu spor.*)

DIANA (*acostată de Lepadu*) : Grig, te rog să mă lași. Iar ești băut!

LEPEDEU : Sergiu mi-a confiscat stocul, dar m-am reaprovizionat. Încă un argument pentru divorțul tău.

DIANA Mai există și alte feluri de a...

LEPEDEU : Mda, odată în larg, să pășesc peste bordul platformei...

DIANA N-am să pling, dacă o faci.

LEPEDEU : Credeam că vrei să vorbești cu Sergiu (*arătînd spre mäsufă unde Sergiu Berindei își bea cafeaua*)... dar nu-ți pierzi din ochi fostul logodnic... (*Gest spre Palade.*)

DIANA : Te crezi subtil, nu ?
LEPEDEU : Îmi pare rău. Pentru tine îmi pare rău. O dată nu și-a oprit ochii asupra ta.

DIANA : Și ești satisfăcut ?

LEPEDEU : Nu, fiindcă eu știu să rabd, să îndur, dar pentru tine înțeleg că e cumplit.

DIANA : Și, ce ? Nu cumva îmi oferi iar afecțiunea, sprijinul tău ?

LEPEDEU : Dacă ai vrea... Să-mi dai numai un semn.

DIANA : Bea-ți ginul din rezerva pe care ai cumpărat-o...

LEPEDEU : Înseamnă că, odată în larg, tot am să mă arunc peste bord.

DIANA : N-am să te opresc eu.

LEPEDEU : Nu trebuia s-o spui. Și fără indemnul tău, eram bun hotărît. (*Lui Ciutacu, care se apropie.*) V-aș ruga, dom' Ciutacu... Coletele și trusa de medicamente... Dacă s-ar găsi careva să le urce la bord...

CIUTACU : Cu plăcere. (*Unui muncitor voinic, care făcea haz cu cei din jur.*) Pasăre... Meștere, ajută-l pe domnul doctor Lepedeu să-și treacă pe platformă instrumentarul și medicamentele... Sper să nu-ți trebuiască, și poate nimănui dintre noi. (*Pe alt ton.*) Meștere, aud că l-ai supărat pe domnul inginer Palade...

PASĂRE : Nu știu de unde a scos că-s băut. Da' eu, aghiazmă ! Nici un strop, nimic.

CIUTACU (*Dianeî, cu un gest spre coletele cu care s-a încărcat Pasăre, în timp ce acesta iese, cu Lepedeu.*) Bine l-ați pregătit. Cine ar spune că vă despărțiți... (*Cum Diana nu l-a ascultat și-l mereu cu ochii la Palade.*) Iar vechia pasiune ? Numai că veniți prea târziu, fiindcă domnul Palade e prins de o jună studentă. Tînăra în talor gri, lîngă care ați stat. Insista mult s-o îmbarcăm pe „Albatros“.

DIANA : Și ?

CIUTACU : Se înțelege că nu l-am îngăduit.

DIANA : Cum nu faci nimic fără vreun gînd ascuns, aștepți o mică răsplată, nu ?

CIUTACU : Ca să vă fac plăcere. Știam că veți primi cu bucurie acest mic serviciu din partea mea.

DIANA : Ca un șacal, ciupești de-aici un rest, de colo o rămășiță... Tot stîrvuri și rămășițe. Dar țin să te informez că nu sînt și nu voi fi rămășița nimănui, așa că ia-ți gîndul, Ciutacule ! (*Trece spre grupul muncitorilor, printre care se află și Palade.*)

CIUTACU (*înainte de a se înapoia la măsura lui, destul de tare ca să fie auzit de Diana.*) Nu se știe. Nu se știe, ca nămintul !

DIANA (*s-a întors o clipă către Ciutacu, apoi, lui Palade*) : Aud, domnule inginer, că urmează să vă îmbarcați îndată. (*L-a scos din mijlocul muncitorilor și, ochi în ochi.*) Costi, te ferești de mine, de ce ? Toată vremea m-ai ocolit ca pe o ciurnă, ca pe o leproasă.

PALADE : Îmi pare rău... Nu știam că persoana mea v-ar mai interesa. Cum nu bănuiam că am să vă întîlnesc, ori că fratele dumneavoastră e directorul general. Din cite am aflat, voi avea prilejul să fiu mereu și cu soful dumneavoastră, în calitatea sa de medic al platformei.

DIANA : Doctorul Lepedeu nu mai este soful meu — adică nu va mai fi. Divorțăm.

PALADE : Și eu cu ce vă pot fi de folos ?

DIANA (*direct*) : Pentru tine, Costi ! De dorul tău l-am dat dracului și am intentat acțiunea de divorț ! Ca să fiu liberă. Să fim iar împreună.

PALADE : Oare am fost vreodată cu ade-vărat împreună ?

DIANA : Cum poți să fii așa de rău ?

PALADE : Nu eu...

DIANA : Sînt vinovată, știu. Dar și pentru crime se dau amnistii.

PALADE : Și ce amnistie doriți, doamnă ?

DIANA : Să nu mă domnești și să mă privești în ochi. Costi, de ce-ți ferești privirea ?

PALADE : Multă vreme te-am văzut și cu ochii închiși.

DIANA : Dar azi, cu ei deschiși, nu mă vezi. Îmi pare rău.

PALADE : Dar mie !

DIANA : Costi, o clipă nu te-am uitat. De ce taci ? Taci și nu-mi răspunzi...

PALADE : Nu găsesc nimic bun să-ți spun. Și aducerile mele aminte mă împiedică să-ți spun ceva care te-ar impresiona neplăcut.

DIANA : Nu-mi lertî că te-am părăsit.

PALADE : Cînd aveam mai multă nevoie de un om...

DIANA : De un om iubit.

PALADE : De un om.

DIANA : Știu, te-am jignit. Ți-am cerut să aduci martori.

PALADE : Pe mama ! Să știe că viitoarea ei noră mă socotește hoț, și fără măr-turii înaintea instanței de judecată...

DIANA : Privește-mă în ochi și ai să cî-tești cit mă doare pentru tot ce ți-am făcut. Nu-ți feri privirea !

PALADE : Nu m-am ferit dinaintea ni-mănui.

DIANA : Nu asta vroiam să înțelegi, ci că-mi pare rău. Tare rău îmi pare.

PALADE : Mai are vreun rost, Daiana ?

DIANA : Mi-ai spus pe nume ! Mi-ai spus Daiana ! Oh, Costi ! (*Olga a reintrat*

- și și-a oprit privirea asupra lor.) Costi, iartă-mă că te întreb : este ceva între tine și persoana care ne privește ?
- PALADE : Vorbim cam de mult, așa că au avut vreme să ne privească multe persoane.
- DIANA : Știi bine la cine mă refer. Tinăra în tuior gri.
- PALADE : A. Olguța ? Olga Predoiu, din colectivul nostru. Își dă lucrarea de Stat cu sistemele hidraulice și ar fi vrut să asiste, spre a urmări comportamentul agregatului. Bunul dumitale frățior, însă, nu admite persoane străine la bord.
- DIANA : Nu mi-ai răspuns la ce te-am întrebat.
- PALADE : Nici n-aș putea răspunde.
- DIANA : Este și asta un răspuns. Că persoana te interesează.
- PALADE : Ca toți oamenii din jurul meu.
- DIANA : Nu în sensul la care mă refer eu. (*Hotărâtă.*) Costi, nu vreau să te pierd pentru a doua oară.
- PALADE : De obicei, doamnă, pierdem ceea ce avem.
- DIANA : Costi, ai tot dreptul să mă fierbi, dar mai spune-mi o dată pe nume. Spune-mi șoptit, ca altădată... Nimeni nu știe ce frumos îmi sună numele în gura ta.
- PALADE (*brusc*) : Vă rog, doamnă, s-a întors meșterul meu. Trebuie să aflu ce răspuns îmi aduce. (*Lui Panait.*) Ei ?
- PANAIT : Magazia e încuiată, magazionerul — plecat.
- BERINDEI (*care de vreo două ori se ridicase de la măsută, vine spre Diana*) : Diana, ce-ai găsit de vorbit cu individul ăsta, pe care nu numai că nu-l apreciez...
- DIANA (*îi taie vorba*) : Pe cine apreciezi tu ? Dacă nici pe colegii de la Institut...
- BERINDEI : Ce mai colegi ! Niște nespălați cu barbă, care-și spun unul altuia „maestre” !
- DIANA : Dar lui Costi Palade nu-i spune nimeni „maestre”... Și, „barba — rade”.
- BERINDEI : Simt că mă dușmănește.
- DIANA : Și n-are pentru ce ?
- BERINDEI : Are, nu are, dacă știam că ai să te dai în spectacol...
- DIANA : Nu mă aduceai, știu.
- BERINDEI : Nu văd ce găsești la el... Sub spoiala lui de inginer și om de știință, a rămas același aiurit și aventurier...
- DIANA (*il continuă*) ...care s-a tăvălit în tavernele și lupanarele din toate porturile lumii. Știu, cunosc poezia.
- BERINDEI : Mda. Unde a rămas celibatar, tu crezi că de dragul tău...
- DIANA : De dragul meu, da.
- BERINDEI : Diana, ești nebună.
- DIANA : Și tu, Sergiule, un complexat. Te complexa și ca student. Că știa mai multe, era mai priceput, mai îndemnat. Și mai e și asta : fiindcă a ajuns unde a ajuns.
- BERINDEI : Diana !
- DIANA : Pentru că are o noblețe naturală, iar tu, cu Ciutacu al tău, sințeti roși de invidie și meschinii...
- BERINDEI : Meschin, cum spui, dar nu doresc să ai relații cu el. Înțelege că nu mai ești copilul romantică, care, într-o noapte de vară...
- DIANA : Dar nici proasta de sub tutela ta.
- BERINDEI : Știu, a devenit un fel de vedetă. Asta te fascinează și-ți ia ochii.
- DIANA : Mi-i ia.
- BERINDEI : Nu uita că ești femeie maritată. (*La hohotul de ris al Dianei.*) Cît mai ești. Și-ți interzic...
- DIANA : Fără tonul ăsta de director general... Sergiule, înțelege că tot mă mai iubește... M-a iubit, mă iubește. Și eu... A fost de-ajuns să-i aud glasul, să-l văd, și a'd, că toate mările lumii n-ar putea stinge focul din mine.
- BERINDEI : Ți-a vorbit ?
- DIANA : Mai mult a tăcut. Dar din tăcerea lui am înțeles că am fost și sînt și voi fi singura femeie a vieții lui.
- BERINDEI (*n-a mai ascultat-o ; lui Ciutacu, care între timp urcase în clădirea FORPETROMAR-ului și s-a întors*) : Care-i ultimul pronostic ?
- CIUTACU : Se prevede o continuă îmbunătățire a vremii. Prelucreează datele și vom primi curînd ultima sinteză meteo.
- BERINDEI (*Dianei, care se îndreaptă iar către Palade*) : Diana, te-am rugat... (*Lui Ciutacu.*) Cum nu înțelege că se face de ris ? Se compromite.
- CIUTACU : Capricii de cuconiță fără alte preocupări... Poate, și toată presa care i se face lui Palade... Să-l văd însă cum își va poziționa platforma la locul de foraj, și după aceea...
- BERINDEI : Ce vrei să spui ? (*Cu ochii la cuplul Diana-Palade.*) N-aș avea nimic împotriva lui, desigur că viața a dus. N-a fost ușă de biserică.
- CIUTACU : Ușă de biserică ? Nici nu intrase bine în viață, și s-a încurcat cu mama tehnicianului ăsta cu cerceul în ureche. A mușcat de timpuriu din toate.
- BERINDEI (*lasă niște monede pe măsută*) : După cît se pare, s-a potolit.
- CIUTACU : Pe dracu' ! E încurcat acum cu asta mică, studenta pe care a vrut s-o urce pe platformă.
- BERINDEI : Moralistule ! Parcă n-ai vrea să fii în locul lui...

CIUTACU Eu ?

BERINDEI : Las' că te știu, Ciutacule. Știu și de ce-l urăști atîta. Că te țineai de soră-mea ca o umbră, și ăsta, Palade, a dat cu tine de pămînt, de nu te-ai văzut.

CIUTACU : Și-mi reproșați că am respectat-o pe doamna Diana și m-am purtat cuviincios, și nu ca un goian ?

BERINDEI : Las-o încurcată, măi Eugene, că ai fost o mămăligă și tu, ca și nenorocitu' de Lepedeu, pe care i l-am ales de bărbat... (Se îndreaptă spre FORPETROMAR.)

PALADE (Diane!, care-i vorbea aferată) : Mă iertați, dar am ceva urgent cu directorul general. (Lui Berindei.) Stocul nu este epuizat, și trucul cu magazia închisă... (Urcă după Berindei în clădirea comandantului.)

DIANA (gata să-l urmeze, lui Ciutacu, care stă în ușă.) : Intrarea persoanelor străine e strict interzisă, știu.

CIUTACU : Nu, dacă veniți cu mine. Sint fericit să vă fiu de ajutor...

DIANA (după o clipă de ezitare) : Du-te învîrtindu-te, cu ajutorul tău ! (Iese.)

IANI (s-a desprins din grupul muncitorilor, pe care-i amuza cu un cîntec țigănesc; apropiindu-se de Olga) : Îmi pare rău, Olguța, că nu vii cu noi, dar am să notez totul ca pe un jurnal și am să-ți dau scris tot ce se va petrece.

LAMBI (se ține de el ca o umbră) : În versuri, Iani, ca. la o nevoie. să i le putem cînta. (Îl trage spre ieșire, unde se arătase Șulț, cu ale sale „Plăcinte cu carne. Cu carne adevărat...”)

OLGA : Știi, bunico, de ce cred eu că ni s-a interzis îmbarcarea ? Directorul Berindei n-a vrut să-l dea soră-si pri-lejul să fie în preajma lui Palade, să nu-l admire și pe plan profesional.

SOFIA : Și el, Costi, care-ți spune „îngerul tăcut” !

OLGA : Am să ies și eu pe chei.

SOFIA : S-o vezi pe Diana cum i-așine calea, cînd o fi să plece ?

OLGA : S-o vîd. da. (A ieșit.)

SOFIA (după ce a petrecut-o cu privirea, lui Palade, care revine din clădirea comandamentului) : Plecați ?

PALADE : Da. (Pe alt ton.) Olga și-a luat bilet de tren ?

SOFIA : Nu. Da' numai la ea nu ți-e mîntea, că te vîd potcovit rău...

PALADE : Nu știu ce se vede. Cred că, de bine, nu... Parcă sint un ciulin în zborul vîntului, și unde-i mai rău, acolo m-a purtat să-mi găsesc lăcașul.

SOFIA : Și ce-i de rău ? Că ciulinul, pe unde apucă, acolo își înfige niște rădăcini adînci...

PALADE : Îți rîzi de mine ? Rîzi, hai rîzi, că-l de ris în hohote. Știam că am o voință a mea...

SOFIA : Și ți-a ieșit în cale Diăna...

PALADE : A fost de-ajuns s-o vîd, și inima, gata să-mi sară din piept... Mă credeam mare brînzoi ! Nu că aș fi silit apele să urce pe munte, dar că am putere asupra mea, că mă pot birui, de asta eram sigur. (Cu furie.) Nu înțelegi că mai adineiori, în fața tuturor oamenilor mei, îmi venea s-o prind în brațe ? S-o prind și să n-o mai las. Gata-gata eram să întind mîinile...

SOFIA : Întinde-le.

PALADE : Mai degrabă mi le tai. Le tai, auzi !

SOFIA : Aud, și taie-le, dar fără urlete.

PALADE : Iartă-mă, bunicuțo, dar nu mai știu ce-i cu mine.

SOFIA : Și-n cumpăna asta a ta, te întrebă ce-o mai fi să fie ? Păi, așa cum se desfășoară lucrurile...

PALADE (îi taie vorba) : Nu-mi spune. Nu vreau să știu.

SOFIA : Ca și cum aș ști mare lucru...

Vă amăgesc și eu cu cîte unele, dar mai mult pe mine mă amăgesc. (Ascultă amîndoi niște marinari cu chef, în trecere prin fundul scenei : „Tata bea vinul cu cana / Noi îl bem cu damigeana / Taica n-a fost văzut treaz / Dar nici c-a știut de vreun necaz...”)

Îi auzi ? Un pahar-două, și tot necazul trece... Alt leac nu am la îndemînă să-ți dau... Ori, mai știi... Olga. Olguța.

PALADE : Nu !

SOFIA : Cui pe cui...

PALADE : Cum poți să glumești cu viața unui om ? Și biata fată, de ce nu pleacă ? E supărată, știu, dar n-o pot îmbarca, n-am dreptul.

SOFIA : Nu-i e ei de asta... Dar că i-ai vorbit așa de aspru, așa de rece...

PALADE : De unde căldură, la anii mei ? Sint un om bătrîn.

SOFIA : O, Costi, tu vorbești de bătrînețe ? ! Tu, care ești ca un brad de frumos și drept ! Și toată furtuna și zburciumul ăsta al tău, cum le-ar liniști mîrgelușa asta de fată... Să te aduni de pe drumuri, să ai și tu un cămin al tău, să te așezi ca oamenii... Ori nu te-ai gîndit niciodată ?

PALADE : Poate să-mi fi dorit și eu, cum spui, un cămin liniștit, un cămin al meu. Numai că nu se poate, nu... Și-apoi, pentru Olguța sint un om bătrîn. din altă generație... Să-i spui asta. Și să-mi spui și mie, dacă o să fie nevoie.

SOFIA : Știu de ce ești bătrîn și din altă generație.

PALADE : De ce ?

SOFIA : Fiîndcă-l vezi pe Iani că-i mortotopit după ea. Și unde l-ai cules de

lingă maică-sa, moartă, și l-ai crescut ca o a doua mamă...

PALADE : De vreme ce știi...

SOFIA : Dar Olga nici nu vrea să audă de el.

PALADE : Cu timpul, poate c-o uită, nu știu. Dar cum să i-o iau eu ? Numai la gîndul ăsta, și-mi trec fiori pe șira spinării.

SOFIA : Înseamnă că la vreme ți-a ieșit înainte Diana. S-o ia dracu', că de paratrăsnit e bună... Ori, nu cumva, vechia rană s-a deschis mai cumplită ?

PALADE : Cum poți citi în mine, cînd eu însumi n-am ajuns să mă citesc ?

SOFIA : Am trecut și eu prin ce treci tu. Știu ce-i asta.

PALADE : Nu știi, bunicuțo, și nu știe nimeni... Ce pot face ?

SOFIA : Să te izbești de ceva tare. Vezi că pe chei sînt niște babale de piatră, de care se leagă odgoanele...

PALADE : Și eu, care am crescut cu gîndul că viața are un rost al ei... Pe dracu' !

SOFIA : Ba viața dă muguri din care se pornesc flori și roade care s-o ducă mereu mai departe.

PALADE : Încotro ? Către ce ?

SOFIA : Tu mă întrebi ? Tu, care de cînd te știi n-ai făcut alta decît să pui umărul la tot ce-ai întîlnit în nevoie... Taci și nu-mi răspunzi... Adică, să-mi mulțumești că-ți menesc de bine. De bine, și ție, și Olguței !

PALADE : De ce o legi de mine ?

SOFIA : Nu eu o leg, Costi. Ceva mai tare decît mine și decît tine sau ea. Neștiutul din voi vă va da brînci unul către celălalt. Nu mă privi așa. Întîlnirea asta a ta de o clipă cu Diana nu va face decît să te lege și mai mult de mîrgelușa asta de Olguța... (*Privirea i s-a oprit asupra Dianei, care reintră.*)

PALADE (*zărind-o pe Diana, se duce spre ea.*) Ați fost pe chei ? Marea e calmă și lucie.

DIANA : O vreme splendidă pentru o croazieră.

PALADE : Din cîte știam, urma să vă avem la bord.

DIANA : Și te-ai bucurat, nu ?... De ce nu-mi răspunzi ?

PALADE : Nu am ce răspunde. Comandamentul a interzis...

DIANA : Mereu ne iese în cale cîte-o interdicție.

PALADE : Mai ales unuia dintre noi.

DIANA : Vreau să știi, Costi, că am tras și eu niște ceasuri grele ; dar mi s-au cuvenit. Dacă nu de alta, măcar pentru cum ne-am despărțit.

PALADE : Hoț, golan de port, borfaș nemernic...

DIANA : Așa ți-am spus, știu. Vorbe, la furie ! Să mă fi luat la palme. Să-mi fi tras o pereche de palme, că ești bărbat, nu un molîu, ca bietul Grigore Lepedeu. Împotriva mea și a drăgălașului meu frate, să mă fi luat pe sus. Ușor ai renunțat...

PALADE : Nu mi-a fost ușor.

DIANA : O, Costi, dacă s-ar putea ! Dacă ai putea !

PALADE : Ce să pot ?

DIANA : Cum nu înțelegi că-n toată vremea asta la tine m-am gîndit, și la nimeni altul ?

PALADE : Poate, și eu.

DIANA : Ce rece o spui...

PALADE : Timpul ! Timpul răcește multe.

DIANA : N-ai să spui că nu ți-a sărit inima din loc adineauri, cînd m-ai văzut.

PALADE : N-am spus-o.

DIANA : Fiindcă eu... De dimineață, de cînd te-am zărit, fierb și îngheț. Vroiam să-ți vorbesc și mi se uscaseră gura. Dar tu nu scoți o vorbă. Cum poți să taci așa ?

PALADE : De mult am învățat să tac.

DIANA : Ai suferit și ai plîns, știu.

PALADE : N-am plîns. Plînsul dezleagă durerea, și, cu timpul, o diluează pînă la dispariție.

DIANA : Și-ai tăcut fără o lacrimă ?

PALADE : Fără. A fost ca și cum pe inimă mi s-ar fi așternut o crustă care s-a împietrit. Cărbune, cenușă și piatră.

DIANA : Cărbune, cenușă și piatră... Tu, omul vesel, îndrăzneț și plin de haz !

PALADE : Eu, omul cum spui.

DIANA : Ce n-aș face, dacă s-ar putea să te întorc la cel care-ai fost ! Costi,

● dragul meu, ce să fac ? Dacă ai ști ce dor mi-a fost de tine, și în cîte nopți nu m-am trezit plîngînd...

PALADE : Cînd te-ai luat cu Lepedeu, îmi venea să teucid și să mă omor...

DIANA : De ce n-ai făcut-o ?

PALADE : Mi-a fost milă de bietul Iani, că-l lăsam pe drumuri cînd avea mai multă nevoie de ocrotire.

CIUTACU (*coborînd treptele comandamentului, lui Palade*) : Veste bună ! Sinteza meteo e foarte bună. Gata, plecăm.

DIANA (*lui Berindel, venit odată cu Ciutacu*) : Dar Costi vă cerea nu știu ce din magazie...

CIUTACU : Să-i completăm echipamentul de protecție. Dar stocul e epuizat.

DIANA : Și dacă-i prinde o vreme proastă, ceea ce nu-i exclus în sezonul ăsta ? ! Costi se așteaptă la surprize...

BERINDEI : Reminiscențe din călătoriile lui în mările Chinei... Și te-aș ruga, Diana, să ne lași, că avem și-așa des-

tule ! Ia-ți mai bine rămas bun de la Grigore. (*Șoptit.*) Măcar de ochii lumii. (*O duce spre Lepedeu, care se apropia.*)

CIUTACU (*lui Palade*): Aș înțelege îngrijorarea dumneavoastră cu echipamentul de protecție, dacă ar persista o cit de ușoară agitație a mării. Dar marea e ca untdelemnul. (*Lui Berindei, care revine, cu ceasul în mână.*) Ar trebui să dați ordinul de imbarcare.

PALADE : Aștept echipamentul de protecție.

BERINDEI Vezi bine că nu avem, și nici timp să căutăm. Dealtfel, s-a comunicat ora plecării, și n-o mai putem schimba.

PALADE Dar sint garantul platformei, și am un cuvânt de spus în ce privește securitatea oamenilor mei.

BERINDEI : La locul de producție, când veți planta platforma pe picioare. Până atunci, comanda o am eu. (*Grupului de muncitori.*) Toată lumea la dana 42 ! Imbarcarea ! (*Se aude o sirendă.*) Comandantul maritim s-a și urcat. (*Lui Palade.*) Domnule inginer, vreau să vă reamintesc că și dumneavoastră sînteți în subordinea mea, așa că v-aș ruga să vă imbarcați, ca toată lumea. (*Un semnal de sirendă.*) Primul semnal ! Vă rog, după dumneavoastră. (*Au ieșit.*)

SOFIA (*ieșind cu Olga*): Credeam că-i vor petrece cu fanfara militară, da-i bine și-așa... (*Alt semnal, mai lung.*) Asta-i de rămas-bun. (*Au ieșit. Defarță.*) Cui face semn Diana ? Aha ! Olguțo, mărgelușă, hal, ridică mîna și tu ! (*Se aude și cea de-a treia chemare de sirendă, mugetul remorcherelor.*)

(G o n g.)

Aceeași terasă a caf -bar-ului „Pesc -rus”.

ȘULI (*cu capul plecat pe o m su , c nt ndu- i, mai mult adormit*): „Alcolian geană, Alcolan geană !” (*Picolitei, care stringe în grabă fe ele de mese, pe aceea  melodie.*) „Am trecut prin curtea ta  i  i-am bătut în fereastră / şi-am bătut în fereastră...” (*Picolita   i vede de treabă,  ndep rt nd tablaua cu plăcinte  i tr g nd fa a de masă.*) Ce tu facem galagiu... ? (*Picolita arată spre cer, care s-a întunecat brusc.*) Uliuu, a a mult dormit eu ? Acuma, gata, noapte, bre... (*La chicotitul Picolitei.*) Ce ridem tu ? A, nu noapte. V nt aducem nori  i facem negru. (*Sofiei  i Ol  i, care  ntr .*) Asta v nt nu bun. (*  i stringe tablaua.*) Plecam, bre, v nt asta aducem furtună. Mare furtuna vine.

SOFIA S-a înnorat, adevărat, dar mort ciunea asta de v nticel nu are pu-

tere. (*Ol  i.*) E un v nt de sud, un v nt cald.  i mai împinge pe-ai no tri. Acum or fi trecut de capul Midia... Bine că au prins vreme frumoasă. Marea-  lini tit   i lucie ca oglinda.

ȘULI (*cu sc rb *): Marea asta oglinda lucie, ptiu, mascara ! Minciun este. Marea cum femeia, giu-giu-giu, fiu-fiu-fiu, mi-mi-mi. P n  prindem bine. Apoi, ha  ! Nu mai scapam.

SOFIA Ia uite, afurisitul, cum  i-a dat drumul !  ine- i gura, că de nu...

ȘULI Gata, Șuli tacem, nimica nu vorbim. Acuma vîntul vorbim.

SOFIA :  i ce te-ai îmbufnat, mă ? (*Cum Șuli d  să iasă.*)   i lauzi tu plăcintele, dar dacă ai   ti ce scordolea am m ncat noi astăzi ! Ce mai, stra nic  !

ȘULI :  i pe Suleiman Regepe a teptam Radi a cu bun m ncare. He, he ! Cavarma, da, da. Asta cavarma este scris  i în Coran.

SOFIA : Cavarma ? N-am auzit. (*O pleasn  de v nt.*) Ete-te ! Ce s-a pornit vîntul !  i-l l udam, că sudul  i a a și pe dincolo. (* ngrijor t , Ol  i.*) Ne lăsăm atunci datoare de cafea. (*Altă pleasn  de v nt.*) Ia uite, păcătosul de sud !

ȘULI Plecam, bre, nu mai  tam. Asta v nt chemam altu' v nt, mai rău. Asta v nt mascara, chemam pe Bora. Bora, uliu, uliu ! Foarte rău v nt.

OLGA (*Sofiei*): Dacă- i a a cum spune, că vine Bora... (*Cu teamă.*) Am auzit şi eu de Bora. E cel mai cumplit v nt, care se porne te dinspre nord — nord-est. Dar nu cred să fle Bora.

ȘULI Credem, bre domnișora, credem ! C nd asta Bora alergam pe Marea Neagra, facem chiselița barcaze, vapoare, bărci, tot. Tot facem chiselița.

SOFIA : De ce ne sperii, spurcăciune ? Că-    til pe-ai no tri în larg ? (*Ol  i.*)  i tu, fată, ce te lei după el ? Ispr ve te cu plinsul !

OLGA (*printre lacrimi*): Nu pl ng. Dar acolo, în larg, cu at ta velatură a platformei, vîntul ăsta de nord — nord-est  i prinde în plin  i-l răstoarnă.  i răstoarnă, ca nimica !

SOFIA O da bunul Dumnezeu,  i Maica Domnului,  i i-o fer . (*Lui Șuli.*)  i tu, dihanie, cu Bora ta, anume să ne sperii, să ne bagă spaima în oase...

ȘULI : Eu nu vrem speriem pe voi, dar punem r u înainte, ca să ie im bine. Bine ie im... A a scriem la noi în Coran. (*N-a încheiat vorba, că vijelia i-a scos din scenă ; femeile  ntr  în caf -bar, Șuli iese prin fund. Pe urletul v ntului, cu întreaga sa dezl n uire, coboară încet cortina.*)

ACTUL al II-lea

Țipete de pescăruși pe fundal de furtună, cu urletul mereu mai răzbit al vântului și hulețul valurilor, care se izbesc de pereții metalici ai platformei.

Sala de mese a „Albatrosului”, cu mesele trase spre pereți. Uși în dreapta și în stînga. Fund-stînga, ușă spre oficiu și bucătărie.

Mișcarea fundalului dă iluzia ruliului. Rullu ce l-a prins acum pe Lepedeu și pe Pasăre, intrînd dinspre oficiu.

LEPEDEU Asta nu-i vînt, e de-a dreptul furtună, uragan!

PASĂRE (bine „făcut”, gata să reîntre în oficiu): Încă o picătură, dom' doctor! Uliuu, cum i-am dus! „Ce? Care băutură? Că-s medicamente, siropuri de tuse, chestii de-ale doctorului, dea dracu' să aveți nevoie de ele”. Dar eu am nevoie, așa, de-un curaj, că-mi joacă toate pe dinainte! Hai, dom' doctor, că sticloante am pîtit destule.

LEPEDEU Nu fi nerod! E rezerva mea pe o lună. (Lui Panait, care a intrat cu niște tartine.) Ce-i cu clopotul? Cine-l bate?

PANAIT (mușcînd dintr-o tartină): Mușafirul nostru, vîntul de travers.

(Se aude comanda „Ancora! Să se coboare ancora!”)

LEPEDEU: La ce să coboare ancora?

PANAIT: Să ne mai țină în loc, poate, că vîntul ne împinge spre sud, cu remorcere cu tot.

PASĂRE: Uliuu, iar balansul de-i spun ruliul, dracu' să-l pieptene! (O zguduitoră puternică, urmată de un huruit metalic și scrișnet de fire rupte.) Gata, s-a pornit tontoroziul!

PANAIT (speriat): S-au rupt cablurile de remorcare! (Altă huruiă de lanțuri rupte.) S-a rupt și lanțul ancorei. (Dă să iasă prin dreapta; se lovește în ușă de Lambi și de Iani. Acestora.) Remorcile și lanțul ancorei, nu?

LAMBI: S-au rupt. S-a zis cu ele.

PANAIT: Și tu, de ce te ții de mîna?

LAMBI: I-am cerut lui Iani să-mi facă un tatuu cum are dînsul.

PANAIT: Chiar asta-ți lipsea... Aha, Olga! În inimă să-ți-o fi pictat, nu pe piele.

IANI: O replică, meștere, ca din „Cîntarea Cîntărilor”.

PANAIT: Măcar de s-ar uita la unul din voi...

LAMBI: Dar dumneata, tată, n-ai scrijelită pe piept pe una, Smaró? Pe mama n-o cheamă Smaró, și nici pe bunica. (Lui Iani, în timp ce Panait a ieșit.) Termină, Iani, ce dracu'!

LEPEDEU: Și, toată operația, cu două ace?

IANI Cu două ace. Ieșea mai bine cu tuș, dar merge și cu pastă.

LEPEDEU Și nu-l doare?

IANI: Cît e cu plăcinta în gură...

LAMBI: Contra răului de mare... Cu vîntul ăsta, am tuflit-o. Noroc de plăcinte...

PASĂRE: Eu, vîntul îl tratez cu gin de-al lui dom' doctor... (Lui Gigi Onofrei, care a intrat cu două butelii de aer comprimat și cu toată zestrea lui de scafandru.) Tu, scafandrul, o clipă nu-ți lași zestrea din ochi. Ce veste-poveste?

ONOFREI N-au ținut cablurile de remorcare, s-au rupt. Remorcerele ne trăgeau spre nord, vîntul ne împinge spre sud, a biruit vîntul. Acum sîntem în voia lui și-a valurilor.

BERINDEI (intrînd cu Ciutacu, Palade, Panait și încă doi inși): Iani, cere prin radiotelefon... (Lunganului, gata să iasă prin stînga.) Cere comandantului să ne trimeată de urgență o navă puternică, și cu cabluri de oțel. Cabluri triple. Și un elicopter cu cele necesare: cizme de cauciuc și mantale de ploaie.

CIUTACU (completînd): ...și colaci, și echipamente de salvare.

ONOFREI (care-și căduse loc pentru zestrea lui): Domnule inginer... Domnule Palade, eu sînt Gigi. Gigi Onofrei.

BERINDEI (cu un gest): Scafandrul nostru.

ONOFREI: Domnul Palade mă știe mai de mult. Prin dînsul am ajuns eu scafandru. (Lui Palade.) Dacă nu-mi vindeai la Galați rabla dumitale de aparatură, că erai în lipsă de bani...

BERINDEI: Ți-a vîndut dumitale...?!

ONOFREI: Îl mai am și astăzi. Cam depășit, dar îl am.

BERINDEI: Cum? Nu ți l-a răscumpărat?

ONOFREI: Pentru ce?

PALADE: Lasă, Gigi, sînt lucruri vechi și uitate.

LEPEDEU (sare din locul său): Uitate? (Se răsucește spre Ciutacu.) Le-ai uitat și dumneata, domnule Ciutacu?

CIUTACU: Nu știu la ce vă referiți.

LEPEDEU (lui Palade): Mă lertați, domnule inginer, dar știu totul de la Diana. (Cu tărie.) Aparatură pentru care

...ați fost învințit de furt al fost ascuns în podul Institutului de colegul dumneavoastră Ciutacu.

CIUTACU : Ce-i povestea asta ?

LEPEDEU : Poveste ? (Celorlalți.) Gelos pe performanțele colegului său Palade, care făcuse o sudură sub apă... (Către Ciutacu.) ...În aceeași seară, te-ai ascuns în pod, să te exersezi cu aparatul de submersie...

CIUTACU : Ce invenție !

LEPEDEU : ...Auzind niște pași și temindu-te să nu fii surprins, ai fugit, abandonând acolo...

CIUTACU : Dar e o infamie !

LEPEDEU : Infamia abia începea ! Cum Palade spusese unui coleg că și-a vândut aparatul de submersie, al spus în dreapta și-n stînga că a vîndut aparatul Institutului...

CIUTACU : Doctore, ai băut de dimineată și fantazezi.

LEPEDEU : Din păcate sînt treaz, dar dumneata erai beat cînd mi-ai povestit toată isprava, la o ședință de-a noastră de gin și whisky. Pe-atunci credeam că e o aiureală de om băut, dar acuma, după cele spuse de domnul Onofrei...

BERINDEI : Palade... Domnule inginer, vă rog să mă iertați pentru tot ce v-am făcut.

LEPEDEU : Și-s de ajuns două vorbe, ca să uitate ? Iar Ciutacu, scumpul dumitale Famulus... ?

BERINDEI : Cu Ciutacu, am tot timpul ! Regret mult, Grigore, că ți-a trebuit atîta vreme...

LEPEDEU : Dacă nu era tînrul acesta, scafandru, să deschidă vorba, poate că nici acum... (Lui Onofrei.) Gigi îți spune, nu ? Vin', domnule, să ne cunoaștem mai bine ! (Și-l îndeamnă să iasă prin fund-stînga. Pasăre, după ei.)

BERINDEI (lui Ciutacu, direct) : Ah, ce mirșav ! Ce mai ticăloșie ! (Lui Palade.) Cînd s-a găsit aparatul în pod, dînsul a zis că l-ai răscumpărat, ca să scapi de pedeapsă...

CIUTACU : Nu aveți nici o dovadă că n-a fost așa. Spusele scafandruului puteau fi aranjate, iar fantasmagoriile doctorului...

BERINDEI : Le lămurim noi, la locul și timpul potrivit. (Lui Palade.) Acuma, totul e să scăpăm din necazul ăsta al nostru... O vreme, ne vom lăsa duși în derivă spre Eforie-sud.

PALADE : Cunosoc locurile. Intrăm într-un pasaj unde se întîlnesc curenți contrarii. În înfruntarea asta cu vîntul de nord, nu mai ajungem la nici o Eforie. Acolo, în pasaj, ni-i mormîntul.

BERINDEI : Și ce propul dumneata ?

PALADE : Să plantăm platforma. Îi coborîm picioarele și o urcăm deasupra mării.

BERINDEI : Pe o furtună ca asta ? Ești nebun !

PALADE : Într-un fel, ceea ce vă propun frizează nebunia, dar altă soluție nu vād.

BERINDEI : Așteptăm nava pe care am cerut-o. E singura soluție rațională. (Pe alt ton.) Încă o dată, vă rog mult să mă iertați pentru rolul pe care l-am jucat în infamia lui Ciutacu.

PALADE : Ca decan, erați în drept să faceți ceea ce ați crezut de cuviință.

BERINDEI : Sînteți generos. Am să-i spun și Dianei.

PALADE : Vă rog să nu-i spuneți nimic.

BERINDEI : Pot să știu de ce ?

PALADE : În seara cînd s-a hotărît exmatricularea și alungarea mea din cîmin, mi-am pus, cu îngăduința bucătarilor, niște cartofi la copt. Alertat de Ciutacu, ați venit în bucătărie și, cu văturai, fără un cuvînt, ați aruncat cartofii în cenușa și zoile de pe jos. Era hrana mea din acea zi. Asta n-o s-o spuneți Dianei, așa că, mai bine lipsă !

(G o n g)

Interiorul caf -barului „Pescăruș”. Acțiunea se desfășoară pe fundalul sonor al tonomatului, cu sublinieri și estompări.

DIANA (la o m suș , Olgăi și Sofiei, care intră, incotoșm nate) : Dacă era ceva, vă trimiteam vorbă.

SOFIA : Am dat să ne întindem, dar ne-a trezit vîntul.

OLGA : Ați mai aflat ceva ?

DIANA : C  sînt în voia valurilor și a furtunii, știți și voi... Poate, între timp, să fi ajuns la d nșii cargoul și acum  il remorchează.

OLGA (cu un oft t) : Să-i văd iar în radă !

DIANA : Ce-ar fi ? Spune, hai, spune !

SOFIA : V  rog s-o lăsați în pace.

DIANA : Dar nu fac dec t că continui o conversație inceput . (Se aud bătăi de daul ; intră Șuli, bine afumat, cu daul-ul leg t de git.) Un oaspete în faptul serii.

OLGA : Numai ăsta ne lipsea !

DIANA : Poate ne lipsea. (Lui Șuli.) Unde ți-l tablaua cu plăcinte ? „Plăcinte cu carne adevărat...”

ȘULI : Nu bine v ndem acum. Facem puțin foame la oameni.

DIANA : Adică, să-i fl minzești...

ȘULI : Trebuie ; atunci Allah iar bun cu ei. (Scoate din buzunar o sticl ș  și o duce la gură.)

DIANA : Allah vă oprește de la băutură, dar dumneata ai supt bine...

ȘULI (saltă sticl ș ) : Asta whisky... Allah nu știm ce-l whisky, și de aceea

- nu scriem în Coran. (Reluind daul-ul, bate cu dreapta timpul și cu stînga, contratimpul.) Să vă cînt, domnița formoz. Să vă cînt de dragoste: „Iepurașul roșu”... „Alcoian geani”. Sau, poate, „Altin oimac ges tîrnac”. (Bate ritmul și zice, mai mult șuierat.) „Degetarul, de aur, unghiile, de aramă / Unghiile roșite cu cănea, of, of! / Fiul nenorocului, de ce-am iubit, of, of!” (De afară se aude glasul unei femei; Șuli dă să se ascundă.) Auleu, Rada... Allah, îndură-te de Șuli și deschide-i o gaură de șarpe... (Șieși.) „Fiul nenorocului, de ce-ai iubit, of, of, of?”
- RADA (a intrat cu tablaua): Las' că-ți dau eu ție, bețivule... Lași marfa în drum, să calce oamenii tablaua cu plăcinte!
- ȘULI Radița, ce mai trebuie la oameni placinte, cînd vintu' vrem să omoare pe ei...? Să omoare pe ei toți... Va-poare înecam, oameni înecam...
- RADA: Mai bine te îneca pe tine, cîine, și scăpam! (I-a smuls daul-ul și i-a trecut tablaua.) Ia-o, că am lăsat cup-torul încins. Vezi să te mai prind că bei... Hai, haide, prințe, fiu al nenorocului, cît n-am intrat în tine... (A teștit.)
- ȘULI (gata să iasă și el; vorbind corect): Ce-am ajuns eu, ultimul vlăstar al prinților Regep, care au bătut de-a călare stepa Topraisarului, că nu-i pia-tră de mormînt să nu odihnească ose-mintele unui Regep sau ale cuiva că-zut sub spada lor înfricoșătoare... (Ie-șind.) Eu, Suleiman Regep, să știu de frica unei paciaure! (Îcnînd de plîns.) Cînd oftez, îmi plîng plămîinii... „Fiul nenorocului, pentru ce-am iubit, of-of-of!”
- SOFIA Olga, plîngi, de ce?!
- OLGA Nu știu, bunico, nu știu.
- DIANA: Poate că așa știu eu, dacă ar pu-tea să-mi dea lacrimile... Dar lacrimi uscate, cine dracu' a pomenit?
- OLGA Vi-e teamă și dumneavoastră?
- DIANA Pentru Costi? Drac mort ai vă-zut? Costi nu știe de moarte. Poate, dumneata, eu, bunicuța, dar dînsul, nu.
- OLGA De-ar fi cum spuneți...
- DIANA Ți-e drag, tare drag, știu.
- OLGA Ah, doamnă, de ce...
- DIANA: De ce-ți vorbesc de el? Fi-încă știu că asta vrei. Oricum și ori-ce, doar să-i auzi numele, să auzi de el. Mă ții de dușmană, dar tot ești bucuroasă să mă auzi vorbind de Costi. chiar dacă știi bine că ți-l iau. Și-am să-l iau!
- OLGA Cum să mi-l luați, cînd nu-i al meu?
- DIANA: În visurile tale, da. (Brusc.) Iar e forfotă dîncolo, la comandament. Au primit vești de la ei. (A teștit.)
- SOFIA (o reține pe Olga): Nu te du și tu! Vestile bune vin și mai tirziu, cele rele își fac drum deîndată.
- OLGA Ai auzit-o? Că în visurile mele... Dar nici măcar în vis...
- SOFIA: Taci, tu, Olguță, că Sofia chefa-lonita e unsă cu toate unsorile. Visea-ză-l, fetițo. Visează-l, și, poate, cine știe...
- OLGA Dumneata, bunicuțo, crezi...?
- SOFIA Credem, că alta ce-am face? Ți-am vorbit de Smirnlotis, cu care mi-am petrecut clipele mele cele mai bune... Mai încolo, cu roșcovanul de tatăl lui Panait, nici psihi-mu, sufle-țele, nici coriți-mu, inimioara mea, ni-mic n-am mai auzit. Da' Smirnlotis, din sufletele, suflet al sufletului meu, nu mă scotea... Cum să-l uit? Pot eu să-l uit vreodată?
- OLGA: Suflet al sufletului meu...
- SOFIA: Așa, fetițo, spune-ți mereu. În șoaptă, ca în vis. Se vede că așa ni-i scris nouă, oamenilor, să trăim dîn aduceri-amine și vise. Cu ele ne mai amăgim. (Diane, care s-a întors.) De bine? De bine, nu?
- DIANA: Elicopterul le-a aruncat pe plat-formă echipamentul de protecție și o remorcă ușoară, să plutească pe apă.
- SOFIA: Dar cargoul?
- DIANA: S-a apropiat în două rînduri, dar a ratat. Acuma platforma împușcă spre cargou o bandulă de care e legată remorca.
- OLGA: Bunicuțo, dumneata înțelege ceva din ce spune?
- DIANA (fără a o lua în seamă): Car-goul are cabluri triple de oțel. Imposibil să nu-i poată remorca.
- SOFIA: Să-i văd alci pe chel, și nimica nu mai vreau! Îi am acolo pe fecior-meu, Panait, și pe Lambl, flu-su. Apoi, Costi, și Iani, și atîția alții cîți sînt...

(G o n g)

Sala de mese a platformei.

- PALADE (cu niște sanvîșuri dinainte, lui Panait, care a terminat de mîncat): Panait, ajută-l pe Stanciu să organizeze echipa contra avariiilor. (La privirea lui Panait.) Nu e exclus să intrăm în cargou sau să ne bușească el. (Pe alt ton.) Îți clănțane dinții. Vezi, mai stă-pînește-te.
- PANAIT (gata să iasă): Te ții tare, pa-troane. Te ții.
- PALADE: Pe dracu'! (Doctorului Lepe-deu, care intră din oficiu, cu Pasdre și Onofrei, toți trei cu caschete, cizme de cauciuc și mantale de ploaie.) În-cotro?
- LEPEDEU: Spun dinșii că cei de pe car-gou au legat cablurile.

- PALADE** Le-au legat.
PASĂRE (*bine afumat*): Acuma, numai să pună în mișcare motoarele, și căpitanul lor, odată „Hei, hei rup! Cu toate motoarele dați bătaie, băieți! Hei rup, hei!”
- PALADE**: V-aș sfătui să rămâneți locului. (*Gest spre Pasăre.*) Omul ăsta e băut.
- LEPEDEU** De unde băutură, după un control așa de strict? Deși o picătură de gin nu v-ar strica nici dumneavoastră, Prospero... (*Cu un icnet de ris.*) Cum să scap un prilej unic ca acesta de a mă revedea pe chei cu scumpa mea Diana? (*Au ieșt.*)
- IANI** (*intră pe aceeași ușă din dreapta*): Auzi, Costi, ce spune doctorul? Că divorțează... (*La tăcerea lui Palade, cu avînt.*) N-ai înțeles ce ți-am spus?! Doctorul divorțează și Diana-i liberă... (*Aceeași tăcere.*) Credeam că ai să-mi sari de gît! E liberă. Diana e liberă, Costi...
- PALADE**: Iani, nu mai ești copil și-ai trebui să înțelegi...
- IANI** (*potolit*): ...că timpul lecuiește toate, mda. (*Pe alt ton.*) Va să zică, Olga... Mi-a trecut prin minte, și nu o dată, că Olga, și dumneata...
- PALADE**: Fantezistule! Să intru în competiție cu tine, cu Lambi? Sint un om bătrîn.
- IANI**: Olga și-ar da și sufletul pentru un „da” al tău.
- PALADE**: Ești nebun!
- IANI**: Ca toți poeții.
- PALADE**: Ca și cum n-aș vedea că-ți sclipsesc ochii și te schimbi la față, parcă ai deveni altul, doar la o vorbă a ei...
- IANI**: E un rol pe care-l joc. Pentru mine nu-l decît cu titlu de muză, motiv de inspirație, atît. Doar plasticienii, odată pictată natura moartă sau vie, o mai folosesc pentru uzul lor cotidian.
- PALADE**: Mascara!
- IANI**: Ciupeli din vocabularul bunicuțel! Nu mă crezi? Dar fără o muză inspiratoare, de unde dracu’ să-mi picure tristețea? Și, fără de amărăciune, ce farmec mai are poezia? (*Cum Panait intră prin stînga, tac.*)
- PANAIT**: Stanciu a pregătit tot ce trebuie. (*Pe alt ton.*) E cel mai înnebunitor, mai drăcesc vînt pe care l-am pomenit! Și norii, de culoarea pucioasei, se alungă, de parcă iadul, cu întreg arsenalul său... (*Un fluier puternic, urmat de o plesnitură.*) Na, că și ăsta s-a rupt! S-a rupt cablul de oțel. (*Altă plesnitură; o a treia.*) Toate trei cablurile! Mda, asta a fost. (*Ies în fugă toți trei, pe ușa din dreapta.*) După puțin, Iani cu Panait și Palade vor reîntra, aducîndu-l pe Gigi Onofrei.)
- LEPEDEU** (*intră, sprijinit de Pasăre*): Nu-l mișcați! Întindeți-l ușor pe o masă, să văd ce-i cu el. Ne-a lovit capătul parimei. Pe Gigi l-a izbit de bordură. (*Aplecat asupra lui Onofrei.*) Două coaste rupte. Tibia plesnită. Asta-i ce văd cu röntgenii mei, care s-au paradiț și ei, c-au primit o lovitură strașnică... Trebuie transportat pe uscat.
- BERINDEI** (*intră, urmat de alți cîțiva*): Va pleca printre cei dintii, cu șalupa de salvare. (*Lui Palade.*) Rămii fără scafandru, dar îți trimit altul cu elicopterul.
- PALADE** (*lui Panait*): Pînă ne vine alt drac, oprește aparatura și buteliile scafandrului.
- BERINDEI** (*celor din jur*): Lansăm șalupole de salvare și plecăm toți cei care nu sîntem strict necesari. (*Lui Lepedeu.*) Vii și tu, Grig?
- LEPEDEU**: Nu.
- BERINDEI**: Auzisem că ai fost lovit la ochi.
- LEPEDEU**: Tocmai de aceea.
- BERINDEI**: N-am vreme de șarade. Înțelege că platforma a intrat în derivă.
- LEPEDEU**: Și noi, Sergiule. Și noi.
- BERINDEI** (*lui Ciutacu*): Urcă la stația radio și cere altă navă, și mai puternică, sau două, trei, cu cabluri din cele mai solide, ce se află mai rezistent.
- CIUTACU**: Pe furtuna asta nebună, cum să se apropie de platformă?
- BERINDEI**: Treaba lor, a celor de pe nave, a căpitanilor. (*Lui Palade.*) Domnule inginer, am o soluție pe care vreau s-o cunoști și dumneata. Luăm legătura cu comandamentul și le cerem aprobarea să evacuem personalul care nu-i de strictă necesitate. (*Gata să iasă prin stînga cu Palade.*) Ciutacule, ia legătura cu navigatorii, să putem coborî șalupele de salvare. (*Au ieșit.*)
- CIUTACU** (*lui Pasăre*): Stringe-ți ce ai și caută-ți loc în vreo șalupă pe care o coboară la apă.
- PASĂRE** (*dă să ascundă o sticlă*): Aurită să vă fie gura, dom’ Ciutacu! (*Către Iani, Lambi și alți muncitori.*) Gata, fraților, s-a terminat balamucul, o ștergem. (*Lui Panait.*) Mestere, îți spuneam de un gînd al meu, o prostie. Cum că marea cere carne de om. Să mai ceară pe mă-sa, că eu o șterg.
- LAMBI** (*lui Iani*): Te îmbarci?
- IANI**: Nu.
- LAMBI**: Acuma ești gata să-ți dai și sufletul, dar mai încolo...
- IANI**: Poate că nu va mai fi nici un mai încolo.

LAMBI : Și rămii ? Ești nebul !
 IANI Cum să scap un subiect ca ăsta ?
 Nu știu dacă lord Byron a trăit furtuna din „Don Juan”. Dar eu, cu furtuna asta, știu câte cintece, cite poeme pot scrie ? !
 LAMBI Dacă ai să mai scrii... (Lui PANAIT.) Tată, mă imbarc și eu.
 PANAIT : Adică, fugi ?
 LAMBI : Fug.
 PANAIT : Nu mă iei și pe mine ? (Cu furie.) Cum să fug, mă ? ! Ce-s eu, șobolan ?
 LAMBI Spune ce vrei, tată, dar eu nu rămân. Asta nu mai e o platformă de foraj în drum spre locul de lucru, ci un cosciug în călătorie spre moarte. E platforma morții.
 PANAIT Ce-i merge clanța... O vorbă dacă mai scoți, și-ți dau borșul pe nas... (Și l-a și atins.)
 LAMBI : Tată, nu vreau să mor !
 PANAIT : Dar ce, eu vreau ? ! (Și l-a atins iar.) Te-ai liniștit, sau să-ți mai car și niște pumni ?
 LAMBI Multumesc, mi-e de-ajuns. (Iz-bucnește în ris, ride și tatăl său.) Tăe, tată, cum de nu ți-e frică ?
 PANAIT Poate că și altora li-i frică și le clănțane dinții, dar se țin, nu arată. Uite-te la Iani, că-i galben ca lămila, dar o vorbă n-a scos... Dacă te-ar fi auzit bunică-ta, care-i o chefalonită... (Lui Palade, care revine cu Berindei.) Am vorbit cu băieții, rămân cu toții.
 PALADE De bună-voia lor ?
 PANAIT : Păi, cum altfel ! ?
 BERINDEI (grupului, care l-a inconjurat) : Rămân pe platformă navigatorii și constructorii însoțitori de garanție. Geologia și petrochimia se imbarcă pe șalupele de salvare. Întii, scafandru cel rănit. Pe rînd, și fără panică ! Imbarcarea ! (Pe alt ton.) Pentru cei care rămân. În cel mai scurt timp voi trimite trei nave puternice.
 PALADE : Numai să ne mai găsească. Ne-am pornit în derivă către Eforie-sud, dacă mai ajungem acolo.
 BERINDEI (celor de față) : Șalupele sînt de mare capacitate, e loc pentru toată lumea. (Lui Lepedeu.) Grigore, dumneata nu vii ?
 LEPEDEU Nu, că m-am obișnuit cu ruliul ăsta, chiar dacă-mi simt picioarele în piept și capul bălăbănindu-se de parcă aș fi descăpăținat.
 BERINDEI : Mai bea cum ai băut, și-l pierzi cu totul !
 LEPEDEU : Pagubă n-ar fi, iar pentru Diana, încă un atu la procesul de divorț.
 UN GLAS (de afară) : Șalupa e gata de lansare la apă.
 CIUTACU (lui Pasăre, încărcat, gata de imbarcare) : Știi ceva, meștere, tot ai cu dumneata trusa cu sculele... Ce-ar

fi să faci o revizie la casa picioarelor ?
 Deșteptul de Palade e în stare să le pună în funcțiune, și vreau să știu cît le-a dereglat furtuna. (Pasăre a ieșit prin stînga.)
 BERINDEI (lui Ciutacu) : Unde-l trimiți ?
 CIUTACU : O mică verificare. Mă tem că ruliul să nu fi dereglat dispozitivul de ridicare-coborîre.
 BERINDEI : Omul ăsta e beat. De unde băutură pe platformă ?
 CIUTACU : I-o fi dat Lepedeu din alcoolul său medicinal. E băut, dar beția e starea lui normală. În schimb, în meserie nu-l întrec nimeni.
 BERINDEI : Hai, că șalupa, odată lansată la apă, e luată de valuri și nu mai poate coborî nimeni. (Semnalul șalupei.) Vezi că nu mai e de stat. (La gestul lui Ciutacu.) Pasăre va rămîne cu ceilalți, că de fapt aici îi este locul. (Al doilea semnal.) Vii, bine, nu, eu mă imbarc. (A ieșit.)
 CIUTACU (lui Pasăre, care reintră, speriat) : El, ce-ai găsit ?
 PASĂRE : Nu mi-a fost capul, că am auzit semnalul... Uliuu ! Trusa ! Am lăsat-o acolo. (Se smulge din loc și aleargă înapoi prin stînga.) Să nu plecați fără mine !
 CIUTACU : Te aștept, nu plec. (Nici nu a ieșit bine Pasăre, că se aude al treilea semnal.) Am plecat.
 IANI (în urma lui) : Să te întorci cînd te-oi chema eu ! (Pasăre reapare, înnebunit de groază.) Ce-i cu tine, Caliban ? Cine te-a speriat ?
 PASĂRE : Dom' Ciutacu ! Unde-s șefii ? (Iese. I se aude vocea, tare, dinspre bordul platformei.) Dom' director, dom' inginer ! Sint eu, omul dumneavoastră... Sint meșterul Pasăre !
 LAMBI (de-afară) : Măi omule, ești nebun, cum să cobori ? ! Nu mai al cum, șalupa s-a desprins. (Un urlet și o bufnitură.) Om la apă !
 PANAIT (aducîndu-l) : De ce urli ?
 LAMBI Să lansăm o barcă, poate-l pescuim.
 PANAIT : Isprăvește dracului !
 LAMBI (lui Palade, care intră cu Lepedeu) : O barcă, dom' inginer ! Ordonați să coboare o barcă. Vislesc eu.
 PALADE : Și-apoi altă barcă, să te pescuiască pe tine. Și așa mereu...
 LAMBI Dar cum să văd cu ochii mei, și eu... ? !
 PALADE : Nu te uita.
 LAMBI : N-aveți inimă, dom' inginer !
 PANAIT : Gura !
 PALADE (ca o mîngiere) : Poate că nu am, dar de tine și de ceilalți cîțiva deștepti mai am nevoie. (Lambi ținește de plîns.) N-ai fi dat de el. L-a smuls curentul și l-a tot dus.
 LEPEDEU : Cel puțin a pornit la drum neînsetat.

LAMBI : Domnule doctor, vă credeam om de suflet.

LEPEDEU : Știe cineva ce-i sufletul ? Bietul Pasăre era un nefericit, că nimeni nu bea de bine...

PANAIT (*ca să se treacă peste tăcerea care s-a lăsat*) : Ehe!, să mă pot porni și eu cu pavoazul cu cincii stele ! Să-i zăpăcesc pe toți sfinții Raiului cu amirorul de gîn și coniac triplu înstelat...

LEPEDEU : Domnilor, Caliban a deschis seria, cine-l urmează ? (*Lui Panait.*) Dumneata ? Sau poate eu... Ori amîndoi. Chiar, de ce nu ?

PANAIT (*din ușă*) : Marea se gondolează. E de un verde lăptos.

PALADE : Apropie-te tu de bordaj, că odată te văd peste...

PANAIT (*reintrind*) : Ce mi-i acum, ce mi-i mai tirziu...

PALADE (*cu reproș*) : Panait ! (*Pe alt ton.*) Să nu-i lași din mînă. Ține-i ciotcă. Să-l ții ciotcă pe toți.

PANAIT : Am înțeles !

PALADE : Dacă mi-ar fi cerut să mă îmbarc...

PANAIT : Pentru nimic în lume n-ai fi primit, știu, patroane.

PALADE : E o prostie ce am să-ți spun, dar m-aș fi legat de babale și, purtat de valuri în adînc odată cu platforma, nu m-aș fi despărțit de ea nici în moarte.

PANAIT : Te aud, dar mă trec fiori pe șira spinării.

PALADE : Tocmai potrivit, un duș scoțian, să te înfierbînte. (*Pe alt ton.*) Cunosoc locurile ; cit ne aflăm pe platoul continental, am putea planta platforma pe picioare și s-o oprim din derivă.

PANAIT : În leșia asta de valuri ?

PALADE : Ia-ți feciorul și sondați adîncimea. Verifică și înclinarea zonei. Executarea ! (*Panait a ieșit.*)

LEPEDEU (*care-l urmărise în tăcere*) : „Executarea !” „Che bella voce ! ...Pentru ce te omoi, inginerule, cu hardughia asta ?

PALADE : Întîi că nu-i hardughie, ci un complex care ne va dărui petrolul după care ne arde buza. Și-apoi, în bună parte, eu, cu echipele mele, noi am făcut-o...

LEPEDEU : Și ? Să-l fi lăsat pe beneficiari să-și bată ei capul, nu să te cureți dumneata și să ne cureți și pe noi, ceilalți.

PALADE : Dacă vi-e teamă, pot chema un elicopter să vă transporte.

LEPEDEU : Nu-i vorba de viața mea, pe care nu dau doi bani, dar mă întreb ce te mînă pe dumneata, care-i mobilul ce te susține ? Să-ți riști viața ! Fîindcă înțeleg bine că șanse multe nu mai avem... Ești gata să dai ochii cu moartea, ceea ce pe oricare altul l-ar

ingheța, și nici nu clipești, ba ești și în stare să iei măsurile care se cer. Îmi place singele dumitale rece.

PALADE : Sînteți chirurg. Cred că n-ați abandona un bolnav cu mai puține șanse de supraviețuire.

LEPEDEU : Așadar, te socotești chirurg și, de amorul artei, ca să-ți salvezi bolnavul, ai hotărît de unul singur... Admir în dumneata însingurarea conducătorului, care nu se oprește la amănunte, chiar cînd aceste amănunte sînt viața dumitale și a celor din jur.

PALADE : Viața are farmec cînd nu te ții orbește cu dinții de ea, ori te adăpostești după spinarea altora. Se pare că marea, ca și femeia, nu se dăruiește decît biruitorilor.

LEPEDEU : Ori ești un fanatic, ori vinezi laude, glorie, prime și tinicheluțe pe care să ți le prinzi pe piept...

PALADE : Nici una, nici alta.

LEPEDEU : Atunci, pentru ce ? De unde îndirjirea asta a dumitale, să lupti, să birui ?

PALADE : Sint un om blînd, pașnic. Să nu încerce însă careva să mă provoace, că mor cu el de gît, ca un bulldog, dar nu dau înapoi. Cumplitul vînt cu blesmatul său nume de Bora mi-a ieșit înainte să mă provoace... Ei bine, îi primesc provocarea.

LEPEDEU : Tot un fel de fanatism. Eroic.

PALADE : Ați vrea să privesc în liniște cum vîntul îmi prăpădește platforma pentru care mi-am dat zile și nopți ? Am investit în ea o parte din ființa, din viața mea.

LEPEDEU : Fie și așa. Dar eu, pentru mai bună înțelegere, am să mă îmbăt. (*Scoate o sticlă dosită.*)

PALADE : Ați băut destul, și ați mai antrenat la băutură și pe scafandru, și pe nenorocitul de maistru. (*Trecîndu-i sticla lui Iani.*) Ia și incuie întreg stocul de băutură. (*Lui Lepedeu.*) Le-am confiscat.

LEPEDEU : Cu ce drept ? N-aveți dreptul.

PALADE : Sînteți angajatul platformei, ca medic. Sper că nu ne veți fi necesar, dar, pentru orice eventualitate, vreau să vă păstrez treaz și gata de intervenție.

LEPEDEU : Pretexte, vorbe ! Știți bine că mi-am ucis un pacient — sârmanul balerin v-a fost doar prieten, prieten apropiat... Asta însă nu mă oprește să vă cer o sticlă. Sint un vicios, un nenorocit, și fără o gură de alcool...

PALADE : Încetați ! Mi-e penibil să vă ascult.

LEPEDEU : Ați întors capul, să nu vă văd lacrimile... Știu că ați ținut mult la el... Un tinăr de mare, de foarte mare talent. N-am să-mi iert niciodată că am acceptat să-l operez, cînd știam că ochii îmi joacă feste... E bine de

- cei care care știu să plîngă. Eu, unul, nu știu, așa că dați-mi să beau !
- PALADE : Sinteți un om cu carte, de ce vă comportați ca ultimul nenorocit ?
- LEPEDEU : Aveți dreptate, e stupid să mă rog pentru un strop, cînd am la dispoziție... (*Chicotind.*) Mi-a trecut prin minte un gînd năstrușnic : oare, dacă m-aș arunca peste bord, acum, în clipa asta, m-ați avea pe conștiință ? V-aș mai da pace ?
- PALADE : Domnule doctor, vă rog mult...
- LEPEDEU : Nu mă rugați, că-l aud pe Caliban-Pasăre ! Vin, meștere ! Vin, dragă Caliban. (*Dă să iasă pe ușa din dreapta, dar e prins de Palade și de Iani, aflat în ușă.*)
- PALADE (*lui Iani*) : Ține-l dracului ! Lega-l burduf. Adică, nu. Mai bine incuie-l în oficiu. (*Lui Panait, care reintră, în vreme ce Iani îl duce pe Lepedeu mai mult pe sus.*) Asta-mi mai lipsea, că n-am destule pe cap ! Care-i situația ?
- PANAIT : Ne aflăm pe o terasă fără înclinare, cu un submers de cam 12 metri.
- PALADE : În regulă, putem glisa picioarele. Coborîm centrul de greutate și ne mărim stabilitatea. Panait, mă bizui pe dumneata. (*Tare.*) Lambi, Fane, Stanciu, Ostropel... (*Celor adunați.*) Avem toate determinările topografice și cartografia submersă a zonei. Trec în cabină să-mi mai arunc ochii pe unele amănunte și vă dau semnalul de coborîre a picioarelor. (*A ieșit prin stînga.*)
- LAMBI : Tată, mi se pare că am uitat manevrele care se cer...
- PANAIT : Asta, de frică, dar teiei cu lucrul și-ți vine în minte tot ce-ai știut.
- LAMBI : Vrei să spui că și dumneata... ?
- PANAIT : Nu te uita la ei, că și dîșii, vai de mama lor...
- LAMBI : Parcă mi s-ar întoarce înapoi toate plăcintele...
- PANAIT : Cînd ai să teiei cu lucrul, ți-o trece.
- LAMBI : Crezi că patronul, și el... ?
- PANAIT : Și el, dar nu arată... E ceva care nu-i place în hîrțiile alea ale lui... (*Iese după Palade.*)
- LAMBI : Aș fi vrut să începem. (*Tare.*) Iani, cu cine vorbești ?
- IANI (*revenind din fund — stînga*) : Bine ar fi acuma pe chei, într-o cafenea, să batem niște table, ori cu un ghiulbahar...
- LAMBI : Te-am întrebat cu cine vorbeai.
- IANI : Cu mine, fiule.
- LAMBI : Îți faci testamentul ?
- IANI : Asta, mai greu ! Am de lăsat urmașilor mei atîtea manuscrise care-mi umblă prin cap...
- LAMBI : Care urmași ? Adică, și tu crezi că o mierlim ?
- IANI : Tot ce se poate. (*Cu emfază.*) Dar, ce moarte ! În luptă cu Bora, cel mai năpraznic vînt de pe Marea Neagră. Cu rafalele lui, ca niște herghelii înaripate, mătură tot din cale ! Înțelege, măi burtă, că avem în față stîhia, întreg cortegiul de forțe ale naturii. Cu orchestra de tunete și toba mare a vîntului turbat, iar drept ritm, berbecii valurilor zbuciumate. (*Declamă.*) „Nemărginită mare, de-a pururi zbuciumată / Privind pe întinsu-ți verde / Ce milă mi-e de tine / Că nu știi ce-i odihna / Și n-ai să știi vreodată...” Din „Trandafirii roșii”, cu un prinț care iubea o fată... Ca să-i aducă în zori de zi un trandafir cu petale roșii, își deschidea vinele...
- LAMBI : Cum ai face și tu pentru Olga.
- IANI : „...și trandafirul era roșu cum e focul”.
- LAMBI : Un nebun ca și tine.
- IANI : Și tu, un meschin, care nu te lași pătruns de imensitatea acestei tragedii cosmice... (*Cu patos.*) O, nemărginită mare, mormînt fără gropari, fără popi și dascăli fornăiți, fără de bocete, dar cu fanfara talazurilor dezlănțuite... (*Bătăile care se aud din oficiu îl opresc brusc.*)
- LAMBI : Cine bate ?
- IANI : Destinul. (*Către Palade și Panait, care revin.*) Ce spun hîrțile ? E-n regulă ?
- PANAIT : Într-un fel...
- IANI : Înseamnă că ne plantăm. Strașnic ! (*Bătăile se repetă.*) Doctorul ! Îi s-a urît de unul singur și-i dorit de societate, de conversație... Să-i deschid ?
- PALADE : Deschide-i dracului ! (*Lui Lepedeu.*) Sper că v-ați liniștit.
- LEPEDEU : Nu m-am liniștit, dar am auzit imprecățiile junelui poet... (*Lui Iani.*) Tinere, mi-ai schimbat optica asupra vieții. (*Lui Palade.*) Țin să asist și eu la faimoasa dumitale operație de fixare a platformei. Să văd cine biruie, care pe care...
- PALADE : Nu vă pot lăsa singur și nu am oameni de prisos să vă păzească.
- LEPEDEU : Dar se află om mai de prisos ca mine ? Am să mă păzesc singur.
- PALADE : Rămîne cu dumneata Iani Caramangiu.
- LEPEDEU : A, poetul !
- PALADE : Mardare să treacă în jurnalul telefonic pentru comandamentul de pe chei... Notează, Iani. Plantez platforma în zona M2 × 12. Orele 20.34 — se începe coborîrea. (*Muncitorilor.*) Trec eu la casa piciorului trei, în locul lui Iani. (*Privire circulară.*) Știți ce vă revine flecăruia. Lambi, ești la patru, cu Panait. Să nu grăbiți. Toți într-un ritm, copii. (*Altă privire circulară.*) De seamă-i să nu vă gîndiți la mugetul

valurilor sau la uletul vintului. Facă-și damblaua cit pot și le ține cureaua. Ei, cu ale lor, noi, cu ale noastre. (*Enervat.*) Panait, băieții te așteaptă, și dumneata, cu mintea la naiba...

PANAIT Mi s-a părut că aud niște nave.

PALADE : Auzi, pe dracu' ! (*Mai binevoitor.*) Semnalul îl voi da eu, dar cadența le-o dai dumneata. (*Lui Iani, care s-a întors.*) Ai comunicat ? Bun. Nu vreau să știu ce-au răspuns. (*Celor de față.*) Fiecare la sectorul de care răspunde. Executarea ! (*Ies cu toții.*)

LEPEDEU (*lui Iani*) : Băiețel, am înțeles că scrii versuri, așa că ai să mă înțelegi. Știu că porți în buzunarul din spate o sticlă plată de rom.

IANI O port de formă, ca să mă laud, dar nu beau.

LEPEDEU : N-am să beau nici eu, dar vreau să știu cit pot ține. Ce-i semnalul ăsta ? Că au pornit, da. (*Primește sticla din mână lui Iani.*) Sper să o reprimești întregă.

IANI : O sorbitură nu-i moarte de om.

LEPEDEU Îmi place de tine, că ești vesel.

IANI : Așa, pe dinafară, dar înlăuntrul meu sînt bîntuit de o tristețe fără leac... Rid și hohotesc, și-n subteranele, în labirintul meu sufletesc alunecă o piclă neagră, care-mi stinge orice bucurie.

LEPEDEU : De unde, din ce-ți vine ?

IANI Dracu' știe ? ! Neamul meu ăsta corcit, cu atîtea amestecuri de limbi și obiceiuri... Poate și asta, că mi se strecoară din adîncurile timpului plînsul Gangelui și al Brahmaputrei... Vedeți, omul trăiește și moare, dar despre viața lui și ce-l îndeamnă pe un drum sau altul, nu știe și nu se va găsi nimeni să-l lămurească.

LEPEDEU : Întocmai cum mi s-a întîmplat și mie... Poate mi-ai cunoscut soția, pe frumoasa Diana. Ca o licoană de frumoasă. De o candoare liliacă.

IANI : Știu. Am văzut-o.

LEPEDEU : Această candidă Diana mă ura. Se pare că fără să fi știut, fără să vreau, l-am zdrobit viața, îndepărtînd-o de omul pe care l-a iubit. Mi-a plătit cu meschinării, cu mici mizerii, lovindu-mă în tot ce-mi plăcea. Era de ajuns să mă opresc la un strat de flori din grădină, ca să le toarne deasupra o oală cu uncrop.

IANI : Îmi vine greu să cred.

LEPEDEU : Crede, poetule, crede... Aveam un acvariu cu plante și pești exotici. A dat cu un insecticid contra moliiilor și nu a acoperit acvariul. Mi-au murit toți peștii. La fel a procedat cu canarul meu de Harz, un rollwasser, cu un cîntec excepțional.

IANI Înteleg. Am avut și eu un sticlete, care s-a prăpădit...

LEPEDEU Îmi plăcea muzica simfonică. Mi-a făcut curat în cabinet și a scăpat jos un set de plăci cu cei mai străluciți interpreți. Asta mi-a fost viața, tinere. Te întreb pentru ce-ți spun toate astea ? Ai să afli îndată. Știi de ce am bătut în ușa ca să ies ?

IANI : De frică, poate.

LEPEDEU Nu. N-am de ce să mă tem. Sînt ca și curățat. Nu mai vîd. Și în trecut am avut eclipse de vedere, dar, cu lovitura asta de cablu... Ca medic, știu foarte precis că în curînd voi fi orb ca toți orbii. Mă crezi ?

IANI : Vă cred.

LEPEDEU Atînci, rogu-te, cere tînărului de la stația radio să cheme comandamentul, pe directorul general Berindei. Vreau să-i trimit un mesaj că sînt de acord cu cererea de divorț a surorii sale.

IANI : Chiar de asta le arde acolo !

LEPEDEU : Dacă Diana nu obține divorțul în cel mai scurt timp, invaliditatea mea va fi de domeniul public, și acțiunea ei va fi anulată de drept. Înțelegi ?

IANI : Într-un fel... (*Pornește spre ușă, cînd două semnale scurte fac să înceteze hurele.*) Două scurte. S-au oprit.

(*Intră Lambi, supărat foc.*)

LAMBI : Piciorul patru nu glisează. S-a blocat undeva.

PALADE : (*Intrînd cu Panait*) — Panait, coboară la patru o saulă de ghidaj și una de călăuză. (*Panait a ieșit.*) Lambi, ce tot moșmondești acolo ?

LAMBI (*iese de după mese cu cele două buteli de aer comprimat și cu aparatul lui Onofrei*) : Nu-s chiar așa de ușoare...

PALADE : Iartă-mă. Lumina proiecteurului etanș lucrează ? Strașnic !

IANI (*luîndu-i din mînă aparatul de submersie*) : Patroane, cobor eu să văd ce este.

PALADE Isprăvește cu prostiile !

IANI Dar cine m-a scos scafandru și m-a învățat să lucrez cu orice aparat de submersie ?

PALADE : În curenții subterani e mult prea primejdios.

IANI Pentru dumneata, nu ?

PALADE : Și pentru mine. Dar, decît să-l știu pe altul în primejdie, mai bine trec eu, și sînt mai liniștit. (*Gata să iasă.*) Notează ce să comunice Mardare comandamentului : la 20,58, s-a blocat piciorul patru și am oprit coborîrea.

IANI : Și că verificați cu un aparat de submersie.

PALADE : Nu. Doar atît, că cercetez de ce s-a blocat. (*Iese cu Lambi, care-i*

duce o butelie și aparatul de submersie.)

LEPEDEU : Omul ăsta, domnule...

IANI : Spuneți de mesajul dumneavoastră...

LEPEDEU : Nu, n-ar ști cum să-i spună Dianei. Și-ar fi să-i tulbure somnul.
IANI : Nu cred să doarmă. Mai degrabă o văd jos, la café-bar, cu Olga și cu bunicuța, coana Sofie, mama lui Pannait.

ACTUL al III-lea

Café-bar-ul „Pescăruș”. Noapte. Puținii clienți, în majoritate tineri, își beau cafeaua, coniacul, plătesc și pleacă.

SOFIA (*Olga și Dianei, care nu se ating de cafelele dinaintea lor*) : Ce-i cu voi, fetelor ? Parcă ați sta la o îngropăciune, ducă-se pe pustii locuri... Mai povestiți și voi câte ceva ! Pe ciți i-ați dus cu muia, ciți v-au așteptat și cum i-ați lăsat mască... Sau cîntați ceva de dragoste, de ce vreți... (*Se pornește, șoptit : „Samiotisa me tis elies...” ; Șuli a și apărut în ușă și o însoțește cu zurna, cu sunetul ei ascuțit.*) Ia uite, berechetul de tatar, ce știe ! Tu, Șuli, nu dormi ?

ȘULI : Suleiman Regep nu poate doarme. Este mulți oameni care nu poate doarme. Nici marea nu dormim. Ea așteaptă vîntul terminam zburda și apoi doarme. El vînt răsuflet, trebuie doarme. Îndată culcat la el și vine rindu' la mare să răsufletăm.

SOFIA : Cum să răsufle marea ?

ȘULI : Venim hula. Hula nu bun, dar Allah avem grija. Hula este respiră marea, schimbăm apa. Fund vine deasupra, deasupra trecem fund. Marea cum femeia. Bună, bună, și odată răsurnam tablaua și nici o placinta nu mai este bun. Placinte cu carne, cu carne adevărat. (*Cum nici una dintre femei nu a făcut gestul să-i cumpere vreo plăcintă, iese cu chemarea zurnei.*)

SOFIA : Și-acuma care din voi două răsurnă tablaua cu plăcinte... ? Poate, amîndouă, că vă văd fierțe rău. Dar nu destul ca să răsufleți ca marea prințului Regep.

OLGA : Bunicuțo, pentru ce trăiește omul ?

SOFIA : Dacă am ști pentru ce trăiește omul... Poate, ca să lase în urma lui un fecior, un șir de pomi cu roade dulci, un cîntec nepieritor...

OLGA (*printre lacrimi*) : Mi-e teamă, bunicuțo. Mă tem.

SOFIA : Sufletele, nu trebuie să plîngi. Bărbatul bun e un om viteaz, și Costi e un om bun. Bun cu cei din jurul

său, bun în toate cele. Bun și cu femeia care o fi să fie, din voi amîndouă.
DIANA : Și pe care crezi că o alege, din noi două ?

SOFIA : Teamă mi-i că pe nici una.

DIANA : Să te ia dracu' bunicuțo !

SOFIA : Mă ia, ce mai... Dar pe dumneata nu te ia Costi, să știi.

OLGA : Dumneata, bunicuțo, te temi ca nu cumva...

SOFIA (*continuă*) : ...că nu scapă ? N-am gîndit asta.

OLGA (*Dianei*) : Să-l știu în viață, și nu mai vreau nimic ! Plec dinaintea lui fără un cuvînt și ți-l las dumitale, dacă te mai vrea.

DIANA : Mă vrea, știu asta. Mă vrea și-i al meu. Al meu pentru totdeauna.

SOFIA : Îmi place de dumneata, doamnă Diana, că ai inima tare, nu te dai speriată.

DIANA : N-am inima tare, dar îl știu pe Costi cît e de-al dracului și cum nu se dă plecat dinaintea nimănui. Nu se dă el nici dinaintea furtunii.

SOFIA : Îl știai și l-ai alungat. Pentru cine ? Pentru doctorul tău Lepedeu, de care te plîngi că-i un lasă-mă să te las...

DIANA : Nu l-am alungat eu. Curva asta de viață, ca să-și ridă de mine, a potrivit așa lucrurile ca să lasă hoț, și tot ce-a urmat. La dracu' ! Ce tot rumeg eu, ca oia, ce-a fost ? ! Mai bine să ieșim pe chei. Veniți să vedeți delfinii cum se aruncă deasupra valurilor.

SOFIA : În vifornița asta, e totmai potrivit.

DIANA : Dar să-ți frîngi inima cu tot felul de întrebări e mai potrivit ? De o mie de ori mai bine afară, printre copacii dezrădăcinați, printre acoperișurile smulse, de-a călare pe elevatoare, să ne pornim în horă și noi...

SOFIA : Dumneata faci anume ca s-o sperii pe Olga. N-o vezi că-i galbenă ca ceara ?

DIANA : De-atâtea mîrosuri și mîrodenii cite le-a adus vîntul din pădurile ce le-a străbătut. Poate și marea, cu sărurile ei din adîncuri...

OLGA : Blestemata asta de mare !

DIANA : N-o blestema, că are o viață a ei, dătătoare de vieți, mai vie ca a noastră, că-i fără de moarte. Parcă m-ar săruta, așa-i simt sarea pe buze... Marea, sărată ca și singele omului, e singele Terrei. Iubesc marea.

OLGA : Cum puteți spune... ?

DIANA : Mi-e dragă puterea, furia cu care-și aduce din tenebrele adîncului sărurile ei puternic amiruitoare.

CIUTACU (*intrînd, comandă cu un gest Ospătarului o cafea mare ; Dianei*) : Cum te poate bucura furtuna asta ne-bună ?

DIANA : Mă bucură, da. Că-i dă lui Costi Palade prilejul să o înfrunte, și să le arate el ce poate tuturor fugarilor și lașilor.

CIUTACU : Fricos și laș, dar divorțul eu ți-l aranjez.

DIANA : Nu cumva te și vezi ca viitor pretendent ? Mai bine cu Șuli-tătarul, să-i port tablaua cu plăcinte ! „Plăcinte cu carne, cu carne adevărat...”

CIUTACU (*de la mîsuț unde-și așteaptă cafeaua*) : Zurlie ai fost dintotdeauna, dar acum ești sonată rău.

DIANA : Și dumneata, Ciutacule, ce ești, decît ce ai fost, ce vei fi ? Un milog corcit cu un lago, un vierme, o rîmă. (*Softei și Olgăi, după un hohot de ris.*) Iubesc marea.

SOFIA : Și mie-mi place marea. Doar cu marea am copilărit și mi-am trăit tinerețea... O, Thalassa ! Dacă s-ar putea să mă întorc pentru o zi, pentru un ceas, să văd iar insulele mele înșorite ! Să mă cafăr pe stîncile albe, de unde marea se deschide albastră. Albastră, fetelor, și fără de margini.

DIANA : O, bunicuțo !

SOFIA : De pe întînsul ei mi-a venit într-o zi Smirnotis, un marinăr cu gene lungi și cu privirea ageră, pătrunzătoare.

DIANA : Și v-ați iubit...

SOFIA : Dacă ne-am iubit ! Din *psihi-mu*, sufletele, *coriți-mu*, inimioara mea, nu mă scotea ! Suflet al sufletului meu, așa-mi spunea.

DIANA : Și într-o zi a plecat.

SOFIA : A plecat și nu s-a mai întors. Zile și nopți am plîns și l-am așteptat. Îmi sărea inima cînd azeam pași de bărbat mîndru. Căutam ochii lui cu gene lungi și privirea strașnică și mă așteptam să-mi spună : „Sufletele, suflet al sufletului meu...”

DIANA : Și nimeni nu ți-a mai spus.

SOFIA : Nimeni.

DIANA : Dar pentru mine, vedeți bine că s-a întors, și o să aud iar „Daiana”,

„Daiana, patima mea ne-bună !” „Patima lui ne-bună, așa-mi spunea... (*Exaltată.*) De aceea iubesc marea, că mi l-a readus pe Costi. Curînd îmi va veni în brațe, ca atunci... Nu știi, bunico, dar aici, pe malul mării, aici ne-am cunoscut și ne-am iubit.

SOFIA : Pe plaja mării, pe inserat...

DIANA : Pe inserat, da. Amîndoi tineri, amîndoi studenți. El, numai cu trei ani mai mare, dar bărbat. Și ochii lui cu privire strașnică... O privire ageră, pătrunzătoare, ca Smirnotis al tău, bunico. (*S-a ridicat și pornește spre ușă.*)

SOFIA : Unde plecați ?

DIANA : Pe chei, să fiu mai aproape de el. Cînd a urcat pe bordul platformei, mi-a zis că o clipă nu m-a uitat... (*Iese.*)

OLGA : Ai auzit-o ? „Iubesc marea că l-a readus pe Costi... (*Cu o furie pe care nu i-a bănuț-o nici Sofia.*) Îmi pare rău și pentru mine, dar mai mult pentru Palade, că o să cadă iar pe mîna Dianei Lepedeu, pe care o simt o femeie fără inimă... (*Printre lacrimi.*) Că o clipă nu a uitat-o.

SOFIA : Ce-a spus dînsa poți spune și tu... E o țigară fumată. Nu i-a rămas decît trufia. Mă întreb chiar, dacă, în afară de ifosele și pielicica ei — că urtă nu-i —, o fi avînd și ea un suflet ? Are, s-o ia dracu', dar singură nu știe ce să facă cu el.

OLGA : Dacă ar fi cum spui dumneata, bunico...

SOFIA : E un foc de paie, nu ține. Nu ține, fetițo.

OLGA : Nu, coană Sofie, simt că l-am pierdut.

SOFIA : Ei, fato, poate că știi tu ce știi... Fiîndcă cenușa fostei iubiri rămîne lîpită de inimă ca rugină, și roade. Roade și mînîncă și nu se mai desprinde niciodată. Dar poate că-i mai bine așa. Decît să stea între voi mereu, ca umbra...

OLGA : Înseamnă că se întoarce la ea ?

SOFIA : Nu. Bărbații, să-l ia dracu', au mîndria lor. Și ei, ca și femeia, mai iartă, numai că, de uitat, nu uită niciodată... (*Ca un fel de solilocvîu.*) *Cacó psíhrá che mávra.*

OLGA : Ce-ai spus, bunicuțo ?

SOFIA (*după o ezitare*) : Rău. Rău, fără deschidere și negru. Negru, îndoliat... Pentru cine o spun ? Pentru mine, pentru tine, pentru Diana, pentru Costi...

OLGA : Mi-e și milă de ea. A alergat afară, în noapte, să vadă delfinii cum se aruncă deasupra valurilor, dar mai degrabă să fie singură, să plîngă, poate.

SOFIA : O crezi în stare ?

OLGA : Vorbește mai mult ca să-și biruie tristetea. Dacă mi-ai îngădui, bunicuțo, m-aș duce s-o aduc înapoi.

- SOFIA Să mergem, dacă ții așa de mult. (Iși potrivește broboada.) O să ne ia vîntul pe sus, dar, dacă ți-a intrat în cap... (În ușă se întîlnesc cu Diana, care reintră, tăcută.) Veneam după dumneata.
- DIANA Mulțumesc, știu să-mi văd de-ale mele și singură.
- SOFIA (o ia pe Olga): Hai, feto, un pasdoi nu ne strică nici nouă. (Au ieșit.)
- DIANA (ia de pe banchetă o manta și se duce după cele două femei): Vă dărimă vîntul. Învelește-te bine. E mantaua lui Sergiu, dar cine să te vadă pe întinericul ăsta... (Va reveni peste puțin, mai ales că s-a încrucișat în ușă cu Sergiu Berindei, care intrase.)
- BERINDEI (Ospătarului.) O cafea dublă, fără zahăr. (Apropiindu-se de Ciutacu.) Ce tot cauți în hîrțiile alea? Și cum de le-ai scos din sediu? (După o pauză.) Au găsit defecțiunea care oprișe glisarea lui patru și continuă coborîrea picioarelor. (Ospătarului.) Și-un rom. te rog. (Lui Ciutacu.) După ce se fixează cu picioarele în sol, vor desprinde platforma de suprafața mării.
- CIUTACU: Un dement! O vor dezechilibra și-o să se răstoarne.
- BERINDEI: Știu. I-am interzis orice desprindere.
- CIUTACU: Corect. (Pauză.) Ce mă privești așa?
- BERINDEI: Nu știi de ce s-a blocat piciorul patru?
- CIUTACU: De unde să știu?
- BERINDEI: O dereglare la sistemul hidrolic. (Ciutacu tace.) Palade a găsit acolo o trusă cu scule de lăcătuș. Sculele meșterului dumatile, Pasăre. Dumneata l-ai trimis. Știi că e beat.
- CIUTACU: Și ce? O simplă întimplare. O coincidență.
- BERINDEI: S-ar putea să dai de dracu'. Oricum, va trebui să raportezi mai sus.
- CIUTACU: Nu e cazul să vă grăbiți. Maistrul Pasăre, cum știți, s-a înecat. Și Palade, cine-l va crede? Cine va ști?
- BERINDEI: Cum așa?
- CIUTACU: Socotiți că mai scapă? Se vede că n-ați aflat de cargoul liberian ieșit din radă odată cu „Albatros”...
- BERINDEI: Ce-i cu el?
- CIUTACU: S-a scufundat la nord de capul Caliacra. Un cargo de 60 de mii de tone. Poftim și nota meteo: „Furtună de gradul nouă”... Nu-i prea vād să mai scape. Și, dacă mai calcă ordinul și desprinde platforma, s-a zis cu ei, și...
- BERINDEI: Și mai ce?
- CIUTACU: Dacă ar fi după mine, nu m-aș omorî să-i trimit care repede navele de remorcare.
- BERINDEI: Canalie! Ești o canalie.
- CIUTACU: Sint, da. Dar trebuie să mă apăr, nu? Și pe dumneavoastră, fiindcă eventualul succes al lui Palade ne va mătura pe amîndoi. Și pe dumneavoastră, care v-ați împotrivit să-i înzestrați oamenii cu echipament de protecție.
- BERINDEI: M-am împotrivit? Spuneai că stocul e epuizat.
- CIUTACU: Ca și cum se va mai ține seamă de cine ce a spus! Mai bine să nu-i trimiteți nici o navă, sau totul cu mare întîrziere.
- BERINDEI: Ești un ticălos! Un intrigant mărunt și ros de invidie. Un șarpe...
- CIUTACU: Șarpele ăsta v-a slujit cu cel mai mare devotament.
- BERINDEI: Fiindcă ai trăit în umbra mea. În plină lumină, te-ai fi dat pe față cine ești, și nu ajungeai consilier.
- CIUTACU: V-am ieșit vreodată din cuvînt?
- BERINDEI: Asta mai trebuia, că te bușeam! Dădeam cu tine de pămînt de nu te vedeai. Și-acuma, ce? Crezi că ai scăpat?
- CIUTACU: Cu respect țin să vă amintesc că-n acțiunea „Albatros” interesele noastre coincid, și orice fisură a unuia...
- BERINDEI: Cum s-ar spune, mă ameninți...
- CIUTACU: N-aș îndrăzni, și nici nu mi-aș permite.
- BERINDEI: Află că navele le trimit, iar dumneata să dispari, canalie! Taci! Un cuvînt dacă mai scoți... (Intrarea Dianeî îl silește să-și coboare vocea.) Caută-ți un transfer unde nu te știe nimeni, că la noi, la mine, nu mai stai, să știi. Și nota despre amestecul tău în defecțiunea lui patru o redactez îndată.
- CIUTACU: Nu vă sfătuiesc, fiindcă aș avea și eu cîte ceva de spus.
- BERINDEI (furios): Pleacă, dispari! Să nu te mai vād, că... (Ciutacu și-a strîns hîrțiile și tase.)
- DIANA: Ce este? Ce-i, Sergiule? De ce l-ai alungat?
- BERINDEI: Diana, veghea asta a ta nu are nici un rost. Întoarce-te la hotel.
- DIANA: Nu pot. Ce-i cu el?
- BERINDEI: Cu cine?
- DIANA: Cu Costi. Nu se lasă, știu.
- BERINDEI: Îmi pare rău că te-am adus încoace. Dacă bănuiam cîte se vor întîmpla...
- DIANA: Ai ridicat tonul la Ciutacu. De ce?
- BERINDEI: Un ticălos! Nici nu știi ce-a încercat...
- DIANA (ii taie vorba): Nu știu ce-a încercat și nu vreau să știu, că nici tu nu ești mai bun. Ești fratele meu, frațele meu mai mare, și pe singurul om

care înseamnă ceva pentru mine în viața asta ticăloasă la care m-ai împins, pe acest om l-ai abandonat în furtună, în voia valurilor și a vîntului ! *(Îl împiedică să-i răspundă.)* Dacă vrei să uit că ai luat parte la toate ticăloșiile împotriva lui Costi, dă-te peste cap și scapă-l. Fă ce poți și ce nu se poate și adu-mi-l. Adu-l. Dă-mi-l înapoi, că din cauza ta... Dă-mi-l, că al meu a fost...

BERINDEI : Și Grigore Lepedeu ?

DIANA : Spală-te pe cap cu el ! Tu mi l-ai adus, tu să-l faci să plece, să dispară.

BERINDEI : Am să fac tot ce se poate, îți făgăduiesc. Numai să nu se fi apucat să desprindă platforma de masa valurilor, că-n furtuna de-acum, e curată sinucidere...

(G o n g)

Sala cabinet de comandă a instalației hidraulice, cu ecranul aparaturii de control. Ferestre mari încastate în pereții metalici, prin care noaptea străbătută de fulgere și tunete apar de-a dreptul înspăimîntătoare.

PALADE *(trece cu privirea asupra fiecăruia dintre muncitorii strînși în jurul său)* : Cum ați văzut, platforma se dovedește solidă și bine echilibrată... Dar, dacă nu o scoatem de sub bătaia valurilor, cu vîntul ăsta...

PANAIT : Pe darabana mă-si, bubuie vîntul cît o vrea, dumneata dă poruncă ce avem de făcut, și-o să facem !

PALADE : Vreau să știți că aparatura de control s-a dereglat.

LAMBI : Da' pentru ce-avem ochi ?

PALADE : Nu-i vorba numai de ochi.

LAMBI : Și de cap, știu. Dar, cît te avem pe dumneata, patroane...

PANAIT : la uite la burtă, ce și-a dat drumul !

LAMBI : Pentru dumneata, tată, sînt cel din urmă om...

PANAIT : Nu, măi băiete, dar te-aș fi vrut cel dintîi.

PALADE : Așa-i, Lambi, cum spune tăi-tă-tu. *(Tuturor.)* Măi băieți, vreau să știți că desprinderea de valuri, pe o furtună de gradul nouă, cum ne găsim noi acum, e o treabă de-a dreptul nebunească... Dar, asta-i, dacă vrem să nu ne măture valurile.

IANI : Dă-i drumul, patroane.

PALADE : Vă cer sînge rece. Chiar dacă auziți bubuituri ca de tun, voi să vă vedeți de treabă, și în ritm egal...

PANAIT : Poruncă !

PALADE : Pentru primii doi metri, cadența de urcare cinci centimetri pe minut, după care cronometrezi pe ritmul obișnuit. *(După o pauză.)* În rit-

mul și singele vostru rece stă viața sau moartea noastră și a platformei.

IANI *(șoptit)* : Ei, ce mai poem am să scriu !

LAMBI : Dacă o mai fi să fim.

IANI : Lambi, știi una ? Furtuna asta are și o parte bună — ne testăm platforma... „Albatrosul” nostru-i acum ca un cal de curse scos pentru întîia oară în Derby.

LAMBI : Derby-ul morții, vrei să spui. *(Au ieșit și ei.)*

PALADE *(din ușă)* : Ispas, rămii aici. *(Celorlalți.)* Voi urmări graficul de urcare, de aici, din cabina de comandă. La semnalul meu prelung — porniți ; două scurte — opriți. *(Reintră ; lui Ispas.)* Intervii la înclinările mai mari și reglezi stabilitatea. Stau puțin cu capul pe masă. Dacă ceva nu-i în ordine, mă trezești. *(Dă semnalul de pornire ; în vreme ce platforma începe să urce huruind, Palade, ca topit, adoarme buștean.)*

LEPEDEU *(a luat seama la atenția cu care urmărește Ispas acele tabloului de comandă, la somnul profund al lui Palade ; smulgîndu-și de la gură sticluta primită de la Iani)* : Dinșii, fără nici un sprijin și ajutor din afară, cu singura nădejde în ei înșiși, le-au pierit teama și osteneala, iar eu... Să nu fiu în stare și eu... ?

(Pe huruitul de urcare a platformei, se aude răsuflarea grea a lui Palade. Lumina se stinge. Într-un spot de lumină apar, față în față, Palade și Olga.)

PALADE : Olga, tu, aici ?

OLGA : M-ai chemat, doar !

PALADE : Nu știi să te fi chemat...

Chiar dacă o clipă m-am gîndit la tine, credeam, heruvimule, că ai înțeles de ieri că noi doi... Că nu se poate. Nu se poate.

OLGA : Mi-a spus și bunicuța și n-am crezut-o. N-am vrut s-o cred. Nu pot să cred, fiindcă simt, știu că vom fi împreună.

PALADE : Ți-am spus, nu o dată, că nu se poate.

OLGA : Dar cine-i deasupra noastră, deasupra ta și a mea, ca să ne dea porunci despre ce se poate și ce nu ?

PALADE : Îngerul meu tăcut, buna mea dragoste, heruvimule, nu pot. Nu sînt un sperjur. I-am jurat mamei lui Iani, pe patul morții, că am să-i port băiatului de grijă, să-l scot în viață om, să-i fiu un al doilea tată. Iar tu îmi ceri să i te smulg din inimă ! Ar fi de o mie de ori mai cumplit decît să-l omor !

OLGA : Știi că ai puterea să te birui, să renunți. Dar asta nu-i ca și cum ți-ai trage singur clopotele în dungă, clopotele de moarte ? !

PALADE : Nu pot altfel.
 OLGA : Ieftin îți vinzi viața !
 PALADE : Scump o vind. Cu toate visurile și bucuriile pe care nu le-am trăit.
 OLGA : Tu-ți spui : am munca mea, care mă așteaptă să mă dăruiesc ei cu toate puterile și gindurile mele. Dar la mine, la viața mea, te-ai gândit ? La dragostea pe care mi-o ucizi fără să o fi cunoscut ?
 PALADE : Urâsc dragostea. Să piară dintre oameni !
 OLGA : Spune cât vrei că o urâști, dar simt că te-a prins cu o mie de gheare, și, cât te-l zbate, nu-ți dă drumul.
 PALADE : Am trecut eu și prin mai grele, scap și de năpasta asta.
 OLGA : Năpastă îi spui ? !
 PALADE : Nu. Nu, tăcutul meu inger. Vezi bine că vreau să mă birui și n-am găsit alt cuvânt de ocară, de batjocură. Vreau să știi că furtuna și blestematul ăsta de vînt cu care mă lupt nu-s nimica, pe lingă furtuna care-mi bîntuie sufletul și dă să mă zdrobească.
 OLGA : Dragule, dragostea mea !
 PALADE : Olga, Olga, heruvimule... Eu, care nu m-am rugat de nimeni și n-am cerut niciodată ajutor, te rog să mă ajuți. Cu lacrimi te rog.
 OLGA : Cere-mi și viața !
 PALADE : Nu viața ți-o cer. Doar să te ferești din calea mea, atîta. Cu Iani sau fără, dar să nu-mi vii înainte. Fă-găduiește-mi.
 OLGA : O mare de lacrimi îmi izvorăște din ochi, dar, de-atîta durere, nu pot să plîng. Fac tot ce-mi ceri. Numai ca de-un bun-rămas, spune-mi că m-ai iubit, că mă iubești. Dă-mi un semn.
 DIANA (înaintînd din umbră sub spotul de lumină, Olgăi) : Te-ai și găsit tu femeia care să poată fi iubită de-un bărbat ca dînsul ! O, Costi, iubitul, cum i-ai îngăduit să-și ridice ochii pînă la tine ? !
 PALADE : Doamnă Diana, nu v-am chemat.
 DIANA : Am venit nechemată, ca să te chem eu. Te chem ca pe unul care ești al meu.
 PALADE : Nu sînt al tău. Nu sînt și nu voi fi.
 DIANA : Te-ai supărat că am fost violentă cu ingerul tău tăcut, dar îmi știi firea... De ce mă respingi ? Costi, nu te mai recunosc.
 PALADE : Ca și cum m-ai fi cunoscut vreodată...
 DIANA : Dar înțelege că nu te am decît pe tine !
 PALADE : Vrei să spui, pe doctorul Gri-gore Lepedeu. Află că aproape și-a pierdut vederea. Va trebui să ai grijă de dînsul.
 DIANA : Și eu, noi ? !

PALADE : Cum poți să te gîndești la tine, la noi, cînd bietul doctor e aproape orb ? !
 DIANA : Ducă-se dracului !
 PALADE : Diana, dacă eram eu orbul, la fel mă dădeai dracului ?
 DIANA : Dacă vrei să știi la fel.
 PALADE : Cum se poate ? !
 DIANA : Se poate. Și afurisită să fie ! De o mie de ori afurisită, curva asta de viață ! Și, deopotrivă, fiți afurisiți și voi, soți, iubii ! De o mie de mii de ori fiți blestemați ! Și scirba asta de mare, la ce se zbuciumă și-si bu-buie valurile, dacă la atîta nu s-a pîr-ceput, să vă înghită pe amîndoi ? ! Să vă fi zdrobit de stînci, ori să vă tragă în adîncurile ei negre, acolo, printre epave... Și, de braț cu tine, ingerul tău tăcut !
 PALADE : Nu credeam să ne despărțim cu urlete și blesteme, dar poate că-i mai bine așa.
 DIANA : Costi, ai să mă lași ! Să nu mă lași, că ești al meu... Al meu ești, și eu, a ta... Ca doi lupi care gonesc în noapte sub luciul lunii, umăr la umăr, ca lupul cu lupoaca lui... Vîno, vîno ! Vîno, Costi, să ne pornim în noapte. Vîno ! (Și-l prinde de mînă.)
 PALADE (se smulge, strigînd) : Nu ! Nu, nu !

(Se aprinde lumina.)

LEPEDEU : Domnule inginer ! Domnule Palade !
 PALADE (ridicînd capul) : Ce este ? Ce-a fost ? (Pe alt ton.) Mă iertați...
 LEPEDEU : Vreun coșmar... Ați strigat din somn.
 PALADE : Încă o dată, vă rog să mă iertați. Poate, unde sînt tare, tare ostenit.
 LEPEDEU : Și îngrijorat. Îngrijorat de răspunderea pe care v-ați luat-o.
 PALADE : Comandantul m-a oprit de la ceea ce facem. Mi-a interzis-o cu ordin strict. Dar, între interdicția lor, cu probabilitatea unui cargo de ajutor, și certitudinea că ne mătură valurile...
 LEPEDEU : Știu. Dar mai știu că aveți de plătit polițe unor anumite persoane... Și, ca să le dovedeți ce sînteți în stare...
 PALADE : S-ar putea să fie și asta, nu m-am gîndit... (Lui Ispas.) S-au oprit, de ce ? (La interfon.) Sectorul trei ! Treiule, de ce te-ai oprit, răspunde ! Răspunde, treiule !
 LAMBI (de afară) : Tată ! (Cu groază.) S-a rupt o piesă și l-a izbit pe tata.
 PALADE (iese în fugă, urmat de Ispas. După puțin, ajutor de acesta, îl aduce pe Panait și-l întinde pe banchetă. În urma lor, Lambi, cu un braț inert) : Vedem, și de tine, Lambi, dar mai în-

tii de tata. (Doctorului Lepedeu.) S-a rupt o piesă din sistemul servo-motor, a ricoșat de perete și l-a izbit. Doctore, nu-l lăsați! Faceți tot ce se poate. Vă implor.

LEPEDEU (după ce i-a ascultat inima): Nimic nu se mai poate.

PALADE: Încercați! (Intinzindu-i trusa.) O injecție, poate...

LEPEDEU: Mă indoiesc. Inima. I-a clacat inima.

PALADE: Vă rog! Vă rog mult... Nu știți ce înseamnă omul ăsta pentru mine. Vă dau orice. Și o parte din viață mi-aș da-o.

LEPEDEU: Să nu dăm ce nu-i al nostru. (Se apleacă iar asupra lui Panait.) Inima abia-i mai bate. Sint ultimile ei băți.

PALADE (a deschis trusa și-i întinde seringa): Poate, vreo injecție de întărire...

LEPEDEU: La ce să-l mai oprim din drumul pe care a pornit? Bine, dacă țineți să-l mai chinuim... (Și-i face o injecție.)

PALADE (brusc): Își revine! Și-a revenit.

LEPEDEU: Adrenalina.

PALADE: Panait, dragul meu!

PANAIT: Da, patroane...

LAMBI: Tată. Tăticule!

PANAIT: Nu plînge, băiete.

LAMBI: Nu plîng. (Prinde lacrimi): De ce-ai trecut înaintea mea?! Să mă fi lăsat dracului! Rămîneam ciung, dar scăpai dumneata.

PANAIT: Lasă... Lasă, că-i bine... Să ai grijă de bunicuța și să-i spui... Spune-i mamei că tata e mulțumit de tine și că-i mîndru că te-ai ales om, și nu mai am grijă, că-ți faci tu drumul...

LAMBI: Da, tată.

PANAIT: Acuma întoarce-te la trei. Ai să fii singur, fără mine.

LAMBI: Fără tine, tată.

PALADE: Panait, te rog...

PANAIT: Și eu te rog... Vă rog pe toți să vă întoarceți la lucru.

PALADE: Dar cum să te las?!

PANAIT: Ți-e teamă că o mierlesc? Doar atunci cînd oi auzi cele două scurte, semn că ați urcat platforma și ați scos-o de sub zbuciumul valurilor. Și poate nici atunci. Haide, haide, plecați.

PALADE: Doctore... (Șoptit.) Aveți rezerve de adrenalină?

LEPEDEU: Am.

PALADE: Oricum... Urc la stația de radio, să chem un elicopter. (Dă semnalul prelung de pornire și iese cu Lambi.)

LEPEDEU (lui Ispas): Spune-i, te rog, inginerului Palade că degeaba mai cheamă elicopterul... (Panait a reintrat în comă.) Se prăpădește! În cîteva clipe, aripile ingerilor Mihail și Gavril îi vor fi cel mai grozav elicopter. (Dar Panait, auzind huruitul platformei își revine.) O, meștere... Ești un viteaz, bătrîne!

PANAIT: Nu sînt bătrîn, și nici viteaz. Dar de trăit am trăit, și nu-i mare lucru dacă plec cu o zi sau cu un ceas mai devreme decît s-ar fi convenit. De seamă e s-o facem fără tristețe, fără părere de rău.

LEPEDEU: Vă mulțumesc. Vă mulțumesc mult.

PANAIT: Pentru ce?

LEPEDEU: Simțeam nevoia să mă deschid cuiva, dar n-aveam cui...

PANAIT: Și-acuma?

LEPEDEU: Parcă am fi stat de vorbă ceasuri și ceasuri... Prin dumnezeu, meștere, trăiesc un fel de eliberare.

PANAIT: E bine să trăiești.

LEPEDEU: Uneori, și să mori la vreme e bine... Of, vîntul ăsta! (La horcăitul lui Panait.) Îmi pare rău, meștere, că te-ai dat plecat fără să-mi răspunzi.

PANAIT: Nu m-am dat plecat, dar pala aceea de vînt...

LEPEDEU: Da, vîntul, mesagerul morții.

PANAIT: Nu mor încă. Nu vreau.

LEPEDEU: Să te ajutăm, dacă ții la asta. (Îi mai face o injecție. Se aud două semnale scurte.) Iar dau semnale.

PANAIT: Două scurte. (Își înalță capul.) Au urcat platforma la nouă metri deasupra... Bată acum valurile cît vor, geaba! (Istovit.) Îmi așteptai un răspuns...

LEPEDEU: L-am primit, mi l-ai dat. (Ca în transă.) Omul, cînd trăiește cu adevărat, nu-și mai pune întrebări despre viață. Se înhamă la ea și, cu ce-i mai bun într-însul, pătrunde în veșnicia cea fără de moarte. Dar dumneata nu mă ascuți... Omule! Meștere... (Lui Iani, care intră printre cei dinții și se duce către Panait.) S-a dus, s-a prăpădit. Acum cîteva clipe, după ce a auzit semnalele.

IANI (lui Palade și celorlalți, intrați între timp): Prea tîrziu pentru elicopterul pe care l-ați comandat. A auzit semnalele și credea că, gata, am urcat! Să știi, Lambi, că ne-a așteptat, cum spunea. Odată om, taică-tău! Sau, poate, ca să ne grăbească, de aceea s-a dat ispașă.

PALADE: Taci, măi băiete...

IANI: Pentru noi, ca să biruim, s-a dat ispașă, vă spun eu. (Se pleacă peste trupul lui Panait; șoptindu-i.) Meștere, nene Panait, noi toți îi mulțumim, și-ți făgăduiesc... Îți jur că am să am grijă de Lambi și de bunicuța.

PALADE: Ridică-te, Iani.

IANI (nu-l aude) : Te-aș ruga, unchiule...
(Șoptit.) Spune-i mamei că am ajuns bărbat, și că n-am uitat-o. Și că mi-e dor de ea. Să-mi vie în vis, dacă se poate...

PALADE (smulgându-l de lingă trupul neînsuflețit) : Ce-i cu tine ?

IANI : Nimic, Costi, nimic.

PALADE : Mardare să comunice comandamentului că prim-maistrul Panait Nicolau și-a pierdut viața în vreme ce conducea ridicarea platformei. Du-te, Ispas, și spune-i. Și că-i rog să o pregătească pe măicuța lui. Să-i spună bătrinei cu grijă, cu blindețe, cu multă blindețe. (Împreună cu Lambi și cu Iani îl poartă pe Panait în cabina comandantului, apoi se întorc ; în liniștea care s-a lăsat, cu glas potolit.) Valurile ne zbuciumă încă, așa că se continuă urcarea. Ritmul obișnuit. (Cu o privire obosită.) Mai avem destul de tras, și sint ostent, tare ostent, așa că vă rog să luați seama... Lambi, ai conducerea. Te rog, Iani, să-i stai în ajutor. Poftim cronometrul. (Încă o privire în jur.) Aștept semnalul vostru de pornire.

LEPEDEU (în vreme ce muncitorii se retrag în tăcere) : Știu de ce i-ai predat conducerea : să se ia cu lucrul, și... (La gestul lui Palade.) Bine, am tăcut. (Se aude semnalul prelung.) Au pornit... Pe unde umblați cu gîndurile ? Nu trebuie să fiți îngrijorat. Un om care a primit provocarea mării și nu s-a speriat de toate vicisugurile ei va ști să-i vie de hac și s-o îmblînzească și pe Diana.

PALADE (trezit brusc) : Nu înțeleg ce spuneți.

LEPEDEU : Am auzit de la Iani că vă place muzica și că aveți o discotecă destul de bună. Am și eu ceva plăci. Pe Diana nu o interesea muzica, mergea la concerte mai mult ca să-și arate rochiile, în pauză. (Direct.) Odată cu Diana, vă așteaptă și discoteca mea.

PALADE : Domnule !

LEPEDEU : Cum dumneata ești omul unei singure iubiri, așa și Diana... (Îi prinde mîinile.) N-o părăsi, că-i dă tîrcoale o hienă, un tip infect. N-o lăsa pe mîna lui Ciutacu !

PALADE : Dar e soția dumitale...

LEPEDEU : Nu mai e. Nu mai poate fi. Sint aproape orb. Sufeream și înainte de scurte eclipse de vedere, dar lovitură de cablu mi-a fost fatală. Nu doresc să-i apar înainte ca un milog.

PALADE : Dar de un sprijin nu vă puteți lipsi.

LEPEDEU : Nu sprijinul Dianei, ci îndepărtarea de ea. Singurătatea îmi va fi leacul. Singur îmi voi purta mai ușor povara nopții eterne... Ești mai speriat ca mine, Prospero.

PALADE : Nu-mi spuneți așa...

LEPEDEU : Dar cum să vă spun altfel, cînd prin dumneavoastră, prin Panait, am înțeles ce resurse zac în fiecare dintre noi ? ! (Cu un icnet de ris.) Îi spuneam și poetului că am fost un bun, un excelent vioarist. (Alt icnet de ris.) Sub braț cu lăuta și însoțit de prințul Suleiman Regep, cu zurna și faimoasele sale plăcinte...

PALADE : Ar trebui să văd ce fac băieții.

LEPEDEU (continuă) : ...cu Șuli, și povestindu-ne întîmplări nemaipomenite...

PALADE : Am plecat.

LEPEDEU : Curînd voi pleca și eu. Poate și fără prințul Regep. Ducă-se toate cîte au fost, și, odată cu ele, și conîța Diana, sub farmecul căreia, ca istețul Ulise, am mîncat ghindă în țarcul porcilor...

PALADE : V-aș ruga să nu vorbiți așa de soția dumneavoastră.

LEPEDEU : Soția mea ? Dar n-am fost decît doi străini care s-au întîlnit într-o gară de tranzit.

PALADE : Bănuiesc însă că durerea Dianei, cînd va afla...

LEPEDEU : Știe Diana ce-i durerea ? (Palade a ieșit ; către Ispas) : Cum nu înțelege omul asta că sub dalba, angelica ei candoare, Diana, în arcanele sufletului său, nu are decît un gol, un gol profund, un gol asasin... (Cu un icnet de ris.) Eu îi vorbesc, și dînsul doarme tun ! Bieții oameni, i-a ajuns... Și eu, care nu mai găsesc vorbe să-mi plîng de milă...

IANI (intră, grăbit) : Ispas, dormi, dormire-al... Și-n somn trebuia să-ți dai seama că ne-am pierdut stabilitatea ! Cîteva grade de inclinare mai mult, și ne vedea Dumnezeu. (Îl dă la o parte și umblă la manete.)

LEPEDEU : La multe te pricepi, poetule... Dar tot mai mult îmi place darul tău de cîntăreț. Mai ales romanța aceea... De la cine ai prins spaniola ? Nu cumva de la dom' Palade ?

IANI : De la el. Ciupesc și engleza, dar nu ca patronul.

LEPEDEU : Ce fel de om e omul asta, spune-mi. Spune, poetule.

IANI : Un om.

LEPEDEU : Nu-i un răspuns.

IANI : N-o fi un răspuns, dar Costi e un om. Un om.

LEPEDEU : Mă întreb ce dramă, ce adîncă suferință, ce tristețe a trăit omul asta, dacă vă poartă pe fiecare în inimă... Poate, ca să nu-și asculte inima, să nu rămînă singur cu ea.

IANI : Căutați drame și întristări, cînd ar fi mult mai simplu să vă spuneți că-i un om cîstit și atît.

LEPEDEU : Nu, poetule, nu.

IANI : Vă vine greu să credeți că ar mai fi și asemenea oameni ?

LEPEDEU : Nu știu. Să mă fi ticăloșit
până într-atît că nu văd decît drame,
întristări, monștri...

IANI : Vreți să știți ce fel de om este ?
I se părea că-mi place Olga, că mă
prăpădesc după ea. Bănuiam însă că-i
place și lui, și poate mai mult decît
cuprinde cuvîntul... Ca să-i joc o festă,
m-am arătat și mai îndrăgostit. Costi
a luat-o de bună și, ca să nu-mi fie
rival, s-a dat deoparte și a renunțat.
Pentru mine, de dragul meu.

LEPEDEU : Închipuirea ta ! Poezie, tăti-
cule... Cum împrejurările imi îngăduie
să trec peste conveniențe, am să-ți vor-
besc deschis. Nu ca să-ți distrug ido-
lul, dar ca să-ți deschid ochii. Nu-i ce
crezi. Nu-i renunțare, nu. Pătimaș cum
îl simt, e prins, legat — cum se spu-
ne în popor. De o parte, iubirea lui
demențială pentru Diana, de alta, or-
goliul, mindria sa fără de margini, că
mai bine și-ar împlînta un cuțit în
inimă decît să-și mărturisească faptul
că-i este încă dragă. Zdrobit, între aste
două pietre de moară, trăiește o tra-
gedie fără dezlegare.

IANI : Cumosc o dezlegare... O dezlegă-
toare.

LEPEDEU : Îngerul tăcut ? Nu, poetule.
Chiar dacă n-a uitat o clipă dragăla-
șenia și eleganța cu care l-a mătășit
altădată Diana, dar amprenta ei asu-
pra lui — fixația, cum îl spunem noi,
medicii — e așa de puternică, încît
înlătură orice rivală.

IANI : Îmi vine greu să cred.

LEPEDEU : Crede, tăticle ! Și să-ți mai
spun un lucru : îngerii, cu diafana lor
alcătuire, nu ne prea îmbie să-i strîn-
gem la piept cu prea mare patimă, și
nici nu ne singerează inima dacă-i ve-
dem cuprinși în brațe de altul... Așa
că renunțarea lui Palade, și că nu
vreă să-ți fie rival — apă de ploaie !

IANI : V-am înțeles, dar ceva nu-i în or-
dine... Mîntea vi-l ageră, dar așezarea
ei e șubredă. Șubredă și judecata...

PALADE (*intrînd, lui Iani*) : S-a reglat ?
Bun ! Poți să te întorci, că rămîn eu.
(*Lui Ispas.*) Spune-i bucatarului că-l
rog de niște cafele tari pentru băleții
de la casa picioarelor. Și să țină mîn-
carea caldă pentru noi toți. (*Ispas a ie-
șit ; lui Iani.*) Nu te întorci la Lambi ?
IANI : Nu înainte de a-ți vorbi... Îmi spu-
neam că tăcerea e mai dulce ca mie-
rea, dar nu-i adevărat. Uneori, tăcerea
e otrăvă, cum te-am otrăvit și eu, cu
jocul meu de-a dragostea pentru Olga.
Nu ți-am spus că-i o farsă, pe cînd
pentru tine...

PALADE : Imaginația ta, feciorule, iar a
luat-o razna. (*La încercarea lui Iani
de a-i răspunde.*) Taci ! Vom mai avea
prilejul să vorbim, dar nu acum.
Te-am rugat să taci.

IANI : Taci, deci aprobă, spun unii. Tac,
deci resping, spun eu. Există o tă-
cere a singurătății, dar și o singură-
tate a tăcerii...

PALADE : Încetează, te rog.

IANI : Nu mă ruga, că nu încetez. La
dracu', patroane, cu tot circul ăsta al
nostru ! Înțelege, omule, că pentru
mine Olga a fost un pretext să înșir
verzi și uscate în niște poezile fără
cap și coadă, pe cînd pentru tine e te-
mei de viață.

PALADE : Iani, băiatule...

IANI : Iani-băiatul, chiar dacă s-a prins,
așa, puțin, în jocul ăsta al lui, o să-i
treacă, fiindcă tot joc e, pe cînd pen-
tru tine... Nu mă opri, că mi-am smuls
inima și ți-o întind în palmă ca s-o
citești. N-a fost decît un joc. Un joc,
Costi ! (*Dă să iasă.*)

PALADE : Iani, stai !

IANI : N-am timp. Lambi e singur. Și
eu, ca tehnician cu vechime, nu-l pot
lăsa fără un spion și un supervisor
care să-l toace la cap. (*A ieșit.*)

LEPEDEU (*lui Palade*) : Nu știu ce-a
fost între dumneavoastră, dar, din tă-
cerea în care v-ați închis, înțeleg că e
vorba de o hotărîre gravă, grea.

PALADE : Iani e un fantezist și un în-
curcă-lume.

LEPEDEU : Bănuiesc că mărul discordiei
e tinăra care urma să se îmbarce cu
noi. „Îngerul tăcut”, cum o cînta Iani
Caramangiu.

PALADE : Îngerul tăcut, da.

LEPEDEU : Cine nu a visat un înger în
wața lui ? Și eu, dar s-a arătat cu
totul altfel. Știu că nu vă place să-mi
vorbesc de rău soția...

PALADE : Nu-mi place.

LEPEDEU : ...mă întreb numai oare „în-
gerul tăcut” nu va fi și ea o Xantipă ?

PALADE : Vă rog !

LEPEDEU : Poate nu Xantipa dumnea-
voastră, care sînteți un Socrate al sti-
hiilor și un îmblînzitor de furtuni.
Poate nici a junelui cu cerceul în
ureche, ci a altuia, dorit și el de în-
geri...

PALADE : Vă rog, mă așteaptă băieții.
(*A ieșit.*)

LEPEDEU (*rămas singur, nu-și găsește
locul. Se aude huruitul platformei.*)
Mai au puțin și-s gata... (*Deschide larg
ușa. Izbucnește mugetul mării.*) Aș mai
avea vreme să-i ajung din urmă pe
Panait și pe Caliban. Poate și pe săr-
mana mea victimă, tinărul balerin. (*O
serie de semnale scurte.*) Semnalele lor
scurte, că au biruit. (*Încă un șir de
semnale scurte.*) Ca niște urale pentru
dînșii, aceste semnale scurte, pentru
mine sînt un semnal lung, pentru lunga
mea călătorie... (*E gata să iasă. Alt șir
de semnale scurte.*) Nu ! Nu pot să
plec așa. Dar nici nu plec, fug. De cînd

- mă știu, am tot fugit... Și pe Diana cum să n-o fi dezamăgit ca om, ca bărbat, cînd pentru ea n-am fost decît o cîrpă, un preș pe care a călcat, după fantezia ei, din prima clipă... ? (*Altă serie de semnale scurte.*) Bieții oameni, cum să le întunec bucuria, victoria ? ! În loc să rămîn, ca să dau mărturie despre aceste suflete care, în plină furtună, s-au biruit pe ele însele... Am să-i port în inimă ca pe-un talisman, fiindcă lumina pe care mi-au dăruit-o nu o va mai stinge nici un întuneric. (*Alt șir de semnale scurte. Iese. Nu peste mult timp, din stînga intră Palade, cu întreg grupul de muncitori.*)
- PALADE** (*cu un gest către un ins scund, care intră cu o notă*) : Citește, Iani.
- IANI** (*citește*) : Comandamentul FORPETROMAR, director general...
- PALADE** (*îi taie vorba.*) Pe scurt. Ce vrea ?
- IANI** : Că în zori vom primi trei nave să ne remorcheze.
- PALADE** : Mardare, treci în jurnalul tău pentru comandament...
- IANI** : Stai, patroane, că-i ceva grozav ! Un post scriptum. Da, da. Personal pentru dumneata. (*Citește.*) „Peste toate cite au fost între noi, țin să declar că vă respect și că...”
- PALADE** : Las-o baltă !
- IANI** (*continuă să citească*) : „...și că noi toți vă socotim un viteaz și sîntem siguri că nu veți abandona platforma...” Te roagă să-i răspunzi.
- PALADE** : Notează, Mardare. Răspunsul nostru e că n-ar strica să se culce, ceea ce foarte curînd vom face și noi. Cît despre platformă, c-am urcat-o la opt metri deasupra mării, așa că n-are de ce-i duce grija.
- IANI** (*grupului de muncitori*) : Lambi, Ispas, Stanciu, Mucenicule, cu toții odată ! Hai și dumneata, Mardare... Pentru patron, pentru inginerul Constantin Palade, viteazul, victoriosul, de trei ori „ura” „Hip-hip-ura ! Ura ! Ura !” Și pentru „Albatros”, care a trecut cu bine testul unei furtuni de gradul nouă, de trei ori „ura” „Hip-hip-ura ! Ura ! Ura !”
- PALADE** : Isprăvește, Iani ! Mai bine vedeți ce-i cu doctorul, pe unde s-a ascuns, că nu-l văd. (*Muncitorii, cu risete și glume, se duc să-l caute. Singur.*) Chiui și se veselesc, și nu-i un ceas de cînd s-a prăpădit bietul Panait, care le-a fost maistru și-i tatăl unui tovarăș de-al lor. (*Își șterge o lacrimă.*) Poate că-i mai bine așa, că viața nu se oprește din drumul său. Dar care-i drumul meu, și cine mă așteaptă să-mi ațintesc ochii în ochii săi ? (*Cu o infio-*
- rare.*) Ori eu, cu ochii mei buni, eu viteazul, victoriosul, nu sînt mai neajutorat și mai orb decît sârmanul doctor ? ! Fiindcă prin lințoliul întunericului veșnic la care a fost condamnat, poate că tot vor răzbate vorbe și aduceri-aminte ce-l vor înveseli și vor da viață tristeții sale... Dar eu ? ! Să nu mă pot bucura de un zîmbet, de un singur zîmbet care să înflorească zilele și nopțile singurătății mele ? C-am jurat... Dar ce-i un jurămint, decît o stavilă pe care, cu bună-știință, singur mi-am pus-o dinainte, ca să-mi închid drumurile... ? (*Cu ochii închiși.*) O, tu, furtună ce-mi bintui sufletul, dezleagă zăgazarile și dă inimii drum slobod ! Fă să-și găsească drumul și dă-i putere singură să aleagă. Dă-i putere, îndemn și hotărîre, că tare greu îmi este... (*A deschis ochii ; cum ar vorbi unui străin.*) Poate, dacă mi-ar veni în ajutor un singur semn din afară... (*Intră Lambi și ceilalți ; din semnele lor înțelege că nu l-au găsit pe Lepedeu ; se cutremură, dar își revine ; lui Lambi.*) Înseamnă că bufnitura pe care-ai auzit-o tu...
- LAMBI** : Am auzit, dar nu credeam...
- PALADE** : Lasă, băiete... Fiecare cu drumul, cu destinul lui. (*Celor de față.*) Și-acum, la masă și apoi la odihnă, copii. Mîine, după ce vom remedia defecțiunile care s-au ivit, cum bănuiesc că marea se va liniști, repetăm mișcarea în sens invers : coborîm platforma la suprafața mării și săltăm picioarele în lăcașul lor. Apoi, cu două, trei remorchere, către locul de lucru, cum ne-am pornit de la bun început. (*Muncitorii dau să se retragă.*) O clipă ! Înainte de a ne despărți, țin să vă mulțumesc pentru tot ce-ați făcut. (*Intră Iani cu Ispas, împingîndu-l înaintea lor pe doctorul Lepedeu.*) Doctore !
- IANI** : L-a găsit Ispas ascuns în oficiu.
- LEPEDEU** : Lungit, nu ascuns. Am anticipat îndemnul la odihnă. (*Cu un icnet.*) Poate să repet și eu mișcarea în sens invers, dar cu viața mea... (*Izbușnește în ris.*)
- PALADE** : Doctore ! Domnule doctor, dacă ați ști ce înseamnă pentru mine că v-au găsit ! Parcă pe mine însumi mă pierdusem și m-am găsit... Îmi pierdusem orice nădejde, și acum... Într-un fel, mi-ați readus speranța.
- LEPEDEU** : Atunci, iar e bine.
- PALADE** : E bine. Chiar foarte bine. De vreme ce drumurile nu ni se închid niciodată. Niciodată. (*Muncitorilor, cu însuflețire.*) Băieți, încă o dată vă mulțumesc pentru tot ce-ați făcut. Vă mulțumesc.

CORTINA